

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца – Веселин Мрдак
- пуномоћници оштећених: Наташа Кандић, Славица Јовановић
- сви оптужени
- браниоци – адвокати: Бранкица Мајкић, бранилац оптуженог Милана Девчића и Љубана Деветака, Градимир Налић, бранилац оптуженог Милана Радојчића, Војислав Вукотић, бранилац оптуженог Жељка Крњајића, Бранко Лукић, бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића, Јасмина Живић, бранилац оптуженог Дарка Перића, Бранко Димић, бранилац оптуженог Радисава Јосиповића, Гордана Живановић, бранилац оптуженог Јована Димитријевића, а на овом претресу ће мењати и адвоката Слободана Живковића, браниоца оптужених Саше Стојановића и Драгана Бачића, Бранислава Фурјановић, бранилац оптужених Зорана Косијера и Петронија Стевановића и Радослав Шошкић, бранилац оптуженог Александра Николајидиса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

Главни претрес се наставља у 09 часова и 39 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

Путем видео конференцијске везе успостављене са Жупанијским судом у Вуковару у присуству судије Јадранке Курбел, судијског помоћника Вишег суда у Београду – Наде Трипковић,

СВЕДОК КАТАРИНА ПАНЂО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Панђо, да ли ме чујете?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Добар дан. Чујем Вас. Јел Ви мене чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, чујемо Вас. Да ли су Ваши лични подаци од оца Николе, пензионер, Ловас, улица Тина Ујевића бр. 81, рођени сте 42 године у Ловасу?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са личним подацима као на записнику Жупанијског суда у Вуковару Кир.887/07 од 21.11.2007.године. Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених, а Ви ћете суду рећи да ли сте у неком сродству или у завади са њима, Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис. Јесте ли са неким од њих у сродству или у завади?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Нисам с никим у сродству, а ни с никим нисам била ни у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Са оптуженима несродна, није у завади. Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа што ми је познато.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : И да ништа што ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато, нећу прећутати.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако. Опоменута, упозорена, након полагања заклетве изјављује. Пред овим судом се води кривични поступак против ових 14 лица које сам прочитала, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предмет оптужбе је страдање 69 цивила, хрватске националности у месту Ловас, у 10 и 11 месецу 91.године, и предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила током напада, затим убиства, мучења, противзаконита затварање и телесна повређивања цивилног становништва у том периоду, као и догађај на минском пољу и страдање цивила у том догађају. Испричаћете суду шта је Вама у вези тога познато, Ви сте већ давали исказ пред Окружним судом у Шибенику 6.4.93.године, када сте били у избеглиштву у Примоштену, и давали сте исказ по замолници овог суда пред Жупанијским судом у Вуковару 21.11.2007.године. Изволите госпођо Панђо, испричајте суду шта се то дешавало, да Ви знате, од ових оптужених, да ли сте их виђали и уопште све што Вам је познато, ко је Вама страдао приликом ових дешавања.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Добро. Ја ћу Вама овако почети, прво, мени је муж убијен, и то 12.10-ог, после напада Ловаса . Дошли су по њега, овај Грковић Дуле, и дошао је Тепавац Зоран који није био у дворишту, био је на улазу у двориште, а дошла је маса људи, ја и нисам познала ко су, шта су, наоружани, опколили су ми кућу, као да не знам кога има сад тамо и звали су мога Фрању напоље да изађе, ја сам изашла, имала сам и свекрву која је исто изашла на горњем делу куће, имала сам знате двије куће, овај, и њу су одмах зауставили на степеницама а мене су одвојили у ћошак, на улазу у двориште, тамо близу капије, а Фрањо је остао тамо на веранди и с њима је причао. Дуле га је испитивао ко је шта, ово, оно и с њиме и каже нису се могли споразумети нешто, он је рекао најбоље се ти овај Фрањо с нама спреми се, идеш с нама, па ћемо ми тебе тамо испитати и вратићеш се. То је било то, мислим оно, а мене потапшо по рамену и каже овај, ништа се каже немојте секирати каже, ми

Ћемо њега испитати и биће све у реду. Ето, од оног дана никад се више није ни вратио. То је било овај 12.10. око 5 сати послеподне, кад су дошли по њега и онда кад сам ја ишла, нема га, нема га, не враћа се, ишла сам у село, ишла сам у њиову тамо у овај, код овога Девчића Милана, да га питам ди је мој муж, шта је с њиме. Њему је прво било да ме пита ди су ми дјеца. Ја нисам знала ни ди су дјеца ни ништа кад је то било и напад и све то, ми смо се сви разишли, не знамо више ни ди су, ни куд су, ни шта, нисам се могла никуд ни кретати, ми смо остали ја и бака и муж покојни, то све. И не знам ништа, ја опет питам, он ми није хтео одговорити. Он само пита ди су ти? Ја нисам могла њему рећ, кад нисам ни ја знала ништа. Ја сам онда овај, отишла кући и то све, и опет сам ја ишла опет и опет тамо и опет питам. И само увјек те исте речи овај, ди су ти дјеца? Ништа ми није одговорио за покојног мужа. И то је тако било овај, да су тамо, онда сам после ја чула од ових који су, ишла сам и радити, то да Вам кажем, морала сам јер сам била позвана да морам ић радити и то су ме, овај, дошли по мене Грковић Миле, мислим оно, довезо ме човек и одвезо тамо и овај су ме довезли у опћину ди је био Љубан Деветак, сједио на средини, а око њега су сједили све које ја нисам познала, иза мене, опколили су ме са пушкама, имали оно ремење, шта ли, оне меткове око себе све, па су ми припремили шољу каве да попијем, ја сам рекла хвала, не пијем ја каву и то и све. И он каже ди су ми дјеца, реко, ја не знам ништа о дјечи, ко што нисам знала. И он каже, ето, каже, шта можемо овај, жао ми је што се то догодило са Фрањом. То ми је рекао Љубан Деветак, што је он со тим мислио, ја не знам, то и све. И онда је он мени реко, каже, знате каква је ситуација, радит се мора ић и обављати ове радне обавезе, реко, нема проблема, ја ћу ић радити, колко ја сам способна и то све, нема, одо тог не одустаје ићи, и ја сам онда ишла радити на њиву и то и све. И овај, ја сам се мало кретала по селу, моја кућа је мало изван села, ја кад одем на посо, они нас стрпају тамо у приколицу, и возу нас и морамо сићи на улазу у село доле, морали смо руке ставити иза врата да нас они прегледају који су доле били наоружани, потоваре наново у приколицу, на њиву, и онда смо радили под пушком на њиви. А све смо радили, брали кукурузе, јабуке брали, грожђе смо брали, све мислим послове, чак сам и купус рибала, да киселимо и јабуке рибали смо да се ракија пече, мислим, радила сам послова пуно тог свега и то одем ујутру и вратим се кући, имала сам мајку 81 годину, која је овај, била стара,

није могла ни право скухати, није ни могла шта, кад нисам могла донијет ни крух ни ништа, онда кад идем кући, тамо сам рекла да ми оставе, па сам донела кући, па смо јеле тај крух и то и све, и овај после сам онда овај, опет ишла тражит у село кад сам оно могла, и питала сам овај, нико ми опет није могао доказати шта је са Фрањом. Једино, једном ме срео Мато Сабљак, он мене видио да ја идем чешће тамо и да нешто тражим, шта тражим. Ја кажем шта, он мени каже, Фрањо је убијен. То је убијен био код Боже Латаса у гаражи и саде ја Вама то не могу казати ко је њега убио, ја не знам, нисам се пуно кретала, нисам пуно ни контактала с никим. Неко га је убио, ја би волела да тај одговара ко је то направио, а ја Вама то не могу казати, тај и тај, ја то нисам ни видела, а нит ми је ко рекао тај и тај, ја то мислим, не улазим, мислим оно, не могу, оно што ја са мојим очима видим, кад сам ја на моје ухо чула и што сам ја доживила ја само о томе могу Вама казати. Ето то, мислим оно, а да није било, било је и мучења и све, то ћу Вам рећи, кад сам ишла једном у опћину да опет питам ди је мој, можда мало и прескачем, имам трему и то све, овај, ди је мој покојни, кад сам зашла у опћину, кад сам дала изјаву у вртићу, ја сам наишла на крв, како је одо онако јелте човек ногама, да су ту кржаве овај, стопе остајале. Они су ми били рекли наводно, да су их позатварали били у опћину па су их после овај, пресељавали у задругу, шта ја знам. Свуда су их вукли, те људе су мучили, патили, јер мени је причао Марко Филић док је човек био жив у Примоштену, шта се све догађало, само је мени онако опћенито, само је рекао да су поднели муке свакојаке. И овај, то и онда сам то видела стварно да је ту нечега било, да су те људе мучили, патили и на крају су им дали метак у главу и ето. Мој је имо три прострелне ране, једну код срца доле, једну ниже, једну у леђа. А ко је то направио, ја Вам то не знам казати, мислим не знам, как да кажем на то, само да је било мучења и убијања и свега и ето, злостављања и тога свега, ево, кад легнем у кревет, чим дође мрак, нема, то су летели доле рафали, то је, наша сам овај, од мине шта ли је то било, не знам ни ја, онај реп не могу се сјетити шта је, на уласку у двориште иза куће сам наша кад се ујутру устанем, то је рупа на рупи, ја избројим те рупе, опет други дан кад устанем, оно видим опет има рупа, не знам, мислим оно, то се пуцало да ниси мого кретат се право никуда и све. Шта да Вам кажем на то, само је јако жалосно, било је свега и свачега, не знам. Волела би да то не би, да ја могу дочути ко је то, али не знам дал ћу дочути, то се

радило све онако да, да не може нико да овај, да је видио, да упре прст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, госпођо Панђо, сада ће странке у поступку да Вам постављају питања. Прво ће тужилац пошто је он Вас и предложио за сведока. Изволте тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан госпођо Панђо.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Добар Дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја заступам оптужбу у овом поступку, поставићу Вам само неколико питања. Рекли сте и раније и малочас да су по Вашег мужа, односно у Вашу кућу, Ваше двориште дошли 12.10-ог, да ли у односу на тај дан 12.10. се сећате када је био тај напад на Ловас, кад се то догодило?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Ловас? 10.10.-ог је био напад на Ловас. Био је муж код куће, 11. је био код куће, то је био петак, четвртак је био 10.10. сећам се тога, петак је он био код куће, за дјецу нисам знала и то кад је окренило, они су се сви разбежали, нисам ни ја била доле, отишла сам горе у њиву, после сам се вратила кад је то мало, али мислим оно све, и онда субота 12.-ти кад су они дошли по њега и то је било 5 сати, сећам се ко дан данас, јер сам ставила каву на шпорет и ја сам ишла ван у двориште, не знам по што сам ишла више, не сјећам се, ја сам видела масу људи да иде доле, наоружани, ја унутра, и кажем мужу, реко, ево неки људи иду, да, то сам заборавила казат, отишли су код сусједа Марка Босанца, тако су га звали, то је надимак, њега су исто ти исти који су дошли доле, дотерали у моје двориште, метили човека уза зид, а руке дигне горе, и онда покојни изашао напоље и онда су они с њиме разговарали. Тај дан је овај 12.10. и онда су они рекли, ту су њега испитивали, ја Вам, оно ја сам била сва у коми и више ни не знам ни шта су ни ово, ни оно, већ је то прошло година и онда сам колко сам имала, сад ево имам 68, ја Вам не могу много тога и заборавила и ево и тлак имам, нисам способна ни физички, ни, то ме убија скроз, не знам истину, знате, то је оно у питању, да знам истину, ја би Вам то лакше пребродила и то, али нико није био крив никоме у Ловасу и да су они тако те људе само покупили и овај, мучили и патили и на крају дати метак. А зашто? Требали су испитат па ако је крив, затвори га па нек одговара за своје што је скривио, али много ти недужни људи, не само мој, у Ловасу који су настрадали. Сви су људи, мислим, нису ништа згрешили никоме, никад се с никим нисмо замерили, моја су дјеца ишла у школу с њима скупа, с њиовом

дјецом, и у средњу школу заједно, свуд заједно, сви смо ишли заједно радит у «Борово», сви смо били као једни, не знам чему је сад то тако, зашто, из чега, из којег разлога? Ја би то волила оно да знам, да ја могу казат, да ја не могу упрет прстом тај и тај. Да знам то, да сам ја мојим очима видила, онда ја могу чврсто тврдит да стојим иза тога, а не могу то казат. Оно могу казат само што сам ја то видла мојим очима и овај, чула на моје уши, то Вам могу казат, е сад колко ће то Вама све скупа помоћи, ја то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад смо већ код тога, поменули сте у изјави датој пред Окружним судом у Шибенику, да су тог отприлике 12.-ог кад су дошли по Вашег мужа и рекосте малочас и овог Дамњановић Марка, да су довели и још једно лице, Пољак Дарка.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Е, Дарка да, видите, па не могу се све сјетити. Је, је, Дарка Пољака су исто довели, да, да. Њега су ома, ваљда не знам, овај, то се не могу више, ја Вам кажем већ више не могу, сад сам ово два-три дана имала јако висок тлак, зато је дошао мој син у пратњу, ја се трудим оно и то све, али јако ме то погађа и кад год помислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приликом.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Не, Дарко је био, али они су били стајали знате уза зид онако и руке су имали, ништа нису њи питали, само су испитивали Фрању и онда су ти покупили сву тројицу и они су отишли, ја више нисам излазила ван, нит сам могла да видим, ја сам сва дрхтала, није ми било добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вам приликом разговора са тим Грковићем и Тепавцем, односно касније и са Девчићем, како сте рекли, и евентуално са Љубаном Деветаком, да ли су Вам рекли разлог зашто се распитују за Ваше синове, зашто је, их интересују Ваши синови.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Нису ми, нису ми рекли, они само питају, каже, а ди су синови? Тај Девчић баш Милан, па не знам ди су, како, не знам, нису ми рекли, само питају ди су ми синови. Ја само одговорила, ја не знам ди су ми синови, ко што нисам ни знала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли Ваши синови живели са Вама у Ловасу и где су радили пре ових догађања?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Они су овај ишли у средњу школу, мој је завршио овај средњи школу то, а овај најмлађи Томислав, овај, он је ишао у редовну полицијску школу. Он је завршио, он је завршио осмољетку у Ловасу, и отишао је за Загреб.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су у време тих догађања, у време тих догађања значи, у 91. у октобру они били завршили школе, јесу ли били запослени, чиме су се бавили? Где су радили? Ваши синови.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Није нико нигде. Мислим овај средњи син Ивица није нигде радио, није ни Стјепан нигде радио, а Томислав је био у Загребу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ова двојица, јесу ли и ова двојица синова Ваших непосредно пре тих догађања, пре тог напада на Ловас живели са Вама у Ловасу?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Јесу, јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад су напустили Ловас и знате ли зашто су напустили Ловас?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : То кад је био напад на Ловас, онда смо ми били овај, сви заједно, па смо ми отишли овај, у наш подрум, тамо смо били, било је нас доста који су тамо људи радили у задруги, у воћњаку, сви су слетили тамо доле, ја сам тамо мало изнад села и све, и онда смо се ми сви разбежали горе у њиве. Ето и били су сви заједно а ми смо се вратили кући ја нисам могла, имали смо баку и то све и покојни муж, а они су остали још горе, ја од тога више ништа нисам знала ни ди су, ни куд су, ни шта су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у та два дана од 10 до 12-ог па можда и касније, Ви лично видели или чули од некога да су, да је један број Ваших мештана смртно страдао у том нападу на Ловас и око догађања у вези са тим нападом тог дана и наредних дана.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Па чујте овај, ја вам то могу каст, овај, тога дана сам овај, нисам оно кад нисмо ишли никуд, нисам оно, нег кад сам онда почела радити, ови што су били у Ловасу што су са мнош радили, само кажу, убијен је тај, убијен је тај. На тај дан кад је био напад, саде не знам оно, али оно кад идемо радити, само видимо да некога нема, кад оно други дан чујемо кажу убијен је. Више ја то само кад радим, кад смо радили заједно, ја то нисам видела ни оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали или познајете Љубицу Адамовић?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Госпођу ту?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Она није овај, из Ловаса. Молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, кажите, кажите.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Јел чује он? Одакле је она? Прво ми реците, та госпођа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У то време је била у Ловасу, ја сад заиста тачно не знам да ли је из Ловаса, али не знам.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Не знам. Да Вам кажем оно, што знам то ћу Вам рећ, а што не знам, не знам. Како кажете презиме молим Вас?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Адамовић, Љубица Адамовић.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Не, не, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала Вам. Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан госпођо Панђо, Бранкица Мајкић, бранилац окривљеног Љубана Деветака и Милана Девчића. Ја ћу врло кратко, неколико питања конкретних у вези са овим што сте данас говорили, па бих Вас питала најпре, Ви сте рекли да сте одлазили код Милана Девчића у полицију да се распитате овај, шта је са Вашим супругом.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Јесам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У ранијим изјавама сте спомињали да сте код њега лично одлазили само једном, данас сам стекла утисак да сте. Кажите.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Била сам ја једно два пута или три пута, знате колико је то, 20 година уназад, не могу се ни сјетити све оно што је било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Лично код Милана Девчића сте били неколико пута?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Јесам, била сам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Ја ћу му то рећи, ако, јесам била сам, и питала сам, ди су ми дјеца, питала сам ди ми је муж, шта зна о мужу? Он мени није одговарао ништа на то, него само питао ди су ми дјеца?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли можете да определите када сте одлазили код Милана Девчића? У исказу сте рекли да је то било пре 18.-ог за тај један пут овај, који сте одлазили, а сад бих Вас питала за те остале догађаје када су се десили? Када сте ишли код Милана?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Па ишла сам после кад су они то њега одвели и онда сам ја ишла након два-три дана, сад мислим тачно баш, али углавном, тако је било, кад сам видла, кад су рекли да ће

га испитати, то ми је реко Дуле Грковић, да ће га испитати и биће све у реду и то ће бит то, он ће доћи, он се није враћо, ја онда више нисам имала мира, ја сам ишла горе да ја видим.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То је било пре?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Нисам оно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То је.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Кад сам питала њега, он је мени тако одговорио, пито ди су дјеца и кад ја питам ди ми је муж, а ди су дјеца?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Ја не знам, ди су дјеца? Оно што јест, ја Вам то кажем, ја не могу нешто друго казат, да је тако било, ја сам ништа сам се окренула и отишла сам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је то ситуација датум пре догађаја вероватно знате, на минском пољу, значи, пре тог догађаја да сте одлазили код њега?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Па чујте, овај, то је било прије да, минског поља и прије него што су они убијени. Јер мој муж је исто убијен кад се то догодило, они су онда њи све покупили који су били овај, позатварани јер су они њи стално пресељавали и онда су те покупили и ове на минскоме све, то се догодило исто 18.10.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : И он је исто мој муж тога дана убијен.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А када сте други пут ишли код Милана?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : А то након опет 2-3 дана, после овог.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: После минског поља? Оппростите.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Прије него што се то догодило, ја сам ишла тражит, зато што су ми рекли да ће се он вратити а није се вратио,мислим оно, то ми је рекао Дуле Грковић.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Дуле Грковић Вам је рекао да ће се супруг вратити, ако сам Вас добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Да ће га одвести, да ће га испитати, каже, биће све у реду.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Не брините, каже, овај, биће све у реду, вратиће се.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. А реците ми овај сусрет са Деветаком, да ли можете да определите када је то било?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Јој, то не могу Вам точно рећи датум кад је то било, али овако, ја сам, то је био 18 овај, кад је он био убијен, да, и то било је после, не знам точно датум, негде ваљда је било крај 10-ог мјесеца, а не знам датум, кад је по мене дошао овај Грковић Миле, и каже, ја сам добио наредбу да ја Вас повезем, и он је стварно, каже, ја немам со тим ништа, ама реко у реду, ја идем, нема проблема, ја сам села у ауто и Миле ме одвезо, тамо ме је овај, њима, и онда је тамо сједио. Как сам рекла била, да је Љубан Деветак сједио на средини, око њега су непознати сједили, ја не знам ни ко је ни шта је, ја сам их видела, само наоружани пушкама, имали су меткове преко рамена, и шта ја знам, как се зове, не могу казати и он ето кад сам дошла и све, каже, изволте каву, хвала, реко ја не пијем каву и то и све, и онда он мени, овај, каже, овај, ди су дјеца? Реко, не знам и то је све каже. Па њима ништа каже, се не би догодило каже, реко, ја то ништа не знам, реко ни ди су ни шта су, шта би се и шта се не би догодило, а каже, жао ми је што се то догодило Фрањи. Ево, то ми је Љубан тако рекао шта је он са тим мислио, ја то не знам, добро ништа, онда је он мени рекао да постоји радна обавеза, да морам ић радити, реко, нема проблема, ја сам ишла радит и радила сам, догод ме нису истјерали из Ловаса, и кад се све порадило и све, моје су руке биле отечене, све прсти, све од онога посла, оне хладноће, била киша и снијег, и све, и онда су на крају дошли су, неко из полиције и рекао ми госпођо, то је била недеља, каже, Ви се морате спремит и Ви и мајка и напустити Ловас.И то сутра, каже, у понедељак ујутро, каже, морате горе бит и овај извадит ову пропусницу и то је било то, колико ја знам, тога се свега сећам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. И само ми кратко с обзиром да су Вам иста питања постављали, а данас је тужилац нешто овај, помогао да се присетите око тога када су синови отишли и шта су радили, ја бих да Вас питам, с обзиром на Вашу изјаву из 93.године, значи, 93 Ви кажете сада су припадници Хрватске полиције и налазе се у Задру и Загребу. Да ли можете да ми кажете када су синови и који од синова постали припадници Хрватске полиције?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Само је овај најмлађи ишао у редовну школу, а ова два нису, они су, овај је, овај ишао у школу у Борово, не знам, овај није нигде, овај био код куће.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Прецизности ради.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Ја Вам оно кажем, кажем како јесте, ништа не измишљајм него оно само што јесте.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И овај, такође, у изјави из 93.године, једна прилично нејасна формулација, па бих Вас ја замолила да ми одговорите конкретно, значи, за Милана Девчића и Љубана Деветака, јер сте на крају исказа рекли, Ви сте ми сада прочитали имена наших мештана који су припадници четничких снага, као што су Љубан Деветак и други. Они су главне коловође, они су знали све у селу, тко како живи, тко је богат, а тко сиромашан. Они су показивали и упадали са групама других четника у куће и томе слично. Да ли је Вама познато да је Љубан Деветак наређивао упадање четника у куће хрватске и тако даље, или било шта овај, томе слично.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Овај, то мени није познато, да Вам искрено кажем.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је тако нешто познато за Милана Девчића?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Ни то не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам пуно.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО : Ово што сам ја ишла тамо и што сам ја мислим оно што сам ја тражила, то све, то је све оно што, ја искрено оно говорим а оно што не знам, ја Вам то не могу рећи.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала, немам питања.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан госпођо Панђо, ја сам адвокат Градимир Налић, ја браним Милана Радојчића.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Добар дан.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Желим прво у своје име и у име свог брањеника да Вам изјавим саучешће на губитку супруга.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Хвала.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И ако дозволите неколико питања.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Може.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас, Ви сте мештанка Ловаса, како би Ви описали односе у селу пре да кажем десетог месеца 1991. године, какви су били односи у селу међунационални, политички да кажем итд.?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па чујте, ево ја сам то већ била изјавила, ја ћу опет Вама то казати. У селу прије тога свега што се то догодило сви смо били као једно, никад ја не знам ето да се неко с њима икада потуко, и дјеца су нам ишла заједно у школу

осмољетну, заједно у средњу, играли се заједно. Ја сам носила мљеко, мислим од појединих од тих који су били друге нације, то се никада нико с никим није, никако није било мржње или нешто, сви смо били као једни.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми госпођо Панђо, познајете ли Ви Милана Радојчића или његову породицу?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па чујте, слабо ја њих баш познајем, јер ја сам била, добро јесам ја родила се у Ловасу, ја сам одрасла у Ловасу и живим у Ловасу опет и даље и све то, мислим колко ја знам оно, прије рата није имо нико с њима ништа оно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми молим Вас да ли, ево ја као колегиница Мајкић мало час, да Вас питам, да ли Вам је познато да је Милан, Вама лично познато, да је Милан Радојчић извршио неко кривично дело?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Кога сте рекли, молим Вас поновите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Милан Радојчић, да ли је Вама лично познато да је извршио неко кривично дело, било какво?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То мени није познато.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро госпођо. Реците ми молим Вас, сећате ли се напада на Товарник, то је у Вашој близини, како је то у Ловасу доживљено?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па чујте, тога се сјећам, оно све знам кад сам овај, чули смо ди је оно лету гранате и све. Мени је једна граната прелетела преко куће и горе је у, мислим то, одакле је долетела не знам ни ја. Ми смо онда изашли на доле, мало изнад села и то и слушамо онда, оно тутњало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можете ли.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Молим?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, не бих да Вас прекидам али просто можете ли да се сетите колико је трајала одбрана Товарника? Колико је то трајало, један дан, два, три, колико да ли имате сећања?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Где, у Ловасу? Мислите у Ловасу?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, ја на Товарник мислим, пре Ловаса?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: А у Товарнику, а то Вам не знам оно казати колко је то, не могу се сјетити колко је то трајало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу дошли људи из Товарника, после пада Товарника у Ловас?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То исто ја не знам рећи, јесу били у Ловасу, нису ли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате, а реците ми знате ли да ли се становништво у Ловасу пре 10.10. на неки начин организовало ради одбране села?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То Вам ја не знам казати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су постојале неке сеоске страже на улазу и излазу у село Ловас пре 10.10. које су држали хрватски становници углавном Ловаса, хрватске националности?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па ја то исто, ја не знам о томе ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су Ваша деца ишла на неке страже, да ли су Ваша деца или супруг ишли да држе неке страже или да на неки начин учествују у одбрани села?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Дјеца нису, ишли су кад су ишли некуд радити и тако све, не знам оно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли имали неко оружје у кући?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нису.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нису, добро, а реците ми молим Вас, то када сте кажете били принуђени овде да радите физички тешко и остало и одлазили сте и враћали су Вас, кажете возили су вас на приколици и на улазу у село сте морали сићи и вршен је некакав претрес, ко је вршио тај претрес да ли можете да се сетите?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не знам, неки, ја их нисам познала.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли то била војска ЈНА или нека друга лица или добровољци или ваши мештани из Ловаса, да ли можете?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нису, да су наши мјештани ја би их познала, јер нема којег ја не познајем у Ловасу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А како су били обучени, сећате ли се тога?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не сјећам се како су били, само знам да су нас скинули доле и кад идемо са њиве опет нас скину на улазу у село и опет нас претраже и онда опет у приколицу и ајд горе истоваре нас и онда свако својој кући.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли било војске у селу пуно?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесте, јако пуно је било војске.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико мислите да је могло да буде отприлике то по Вашем мишљењу?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па не, нисам могла прегледати ове главне улице у селу. И то сам заборавила казати ми смо морали

бити као Хрвати означени, морали смо имати на руци бијелу траку и на кућама.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас, од кога сте добили ту траку?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Код куће сам завела марамицу или бијелу или шта имаш.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сами, а ко Вам је рекао да морате носити ту траку?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То су нам рекли ови који су били горе у селу, ја сам била изван села, каже не можеш ићи, ови моји мјештани мислим Хрвати кажу мораш метити траку који су ишли горе у селу прије мене.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Вама су то Хрвати рекли?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да су они горе чули да се мора метнути, онда су они пренели мени кад сам ја ишла, каже немој, врати се, каже метни бијелу траку и ја сам онда се вратила кући и метнула бијелу траку и шта друго.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас, јесте ли још нешто бело стављали негде као ознаку?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесмо на кућу, на кућу сам морала метити штап и бијелу, метнула сам бијелу крпу на тај штап и завезала на капију да се може видети.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ко Вам је то рекао да урадите?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па то исто сам чула од мојих мјештана, јер ја сам мало изван села била мало даље, то сам чула од њих.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли долазио неко од људи обучен у униформе или од некога од тих домаћих, да кажем Срба или ових који су дошли са стране обучени у униформе да вам каже да истакнете на кућу плахту, да ставите на руку траку, је ли то неко од њих вама наредио или сте ви просто чули нешто?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ја сам то чула, кажем, од ових наших мјештана који су горе били у селу па онда су.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али вам нико од војске није то наредио лично Вама?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Мени није колко ја, мислим оно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Кажите ми молим Вас јесте ли ишли код Душана, код овога Грковића, овај што Вам је одвео супруга, да га питате где Вам је супруг 18-ог?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам, нисам ја њега ни виђала после више. Кажем да ја нисам могла пошто сам ја одлазила на посао и вратим се и више нисам се смјела кретати по селу и ја више не знам шта се догађало, нити сам кога виђала од ових, само сам виђала овога.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите кад сте то код Љубана нуђени кафом, јесте питали Љубана шта се десило с мојим супругом и ко је то учинио?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам га, нисам му постављала питања, јер мени је било оно кад сам ја упала, како би, мислим оно, то је било њих около опколили су ме и ја више нисам знала ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите молим вас, то када су Ваши синови напустили село, колико је то било пре напада отприлике?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нису они прије напада напустили село.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Него?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Него они су још били тај дан у селу кад је то било и после онда, то је било 10.10. и они су били скупа с нама, ми смо сви оно разишли и онда ја више не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли они били у селу док је трајала пуцњава та и гранатирање?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па били су тај дан, да 10.10.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли Вам познато где су они даље отишли и с ким?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не знам уопште с ким су отишли, ни како су отишли, ни ништа, само ја кад сам изашла из села онда сам чула да су они у Опатији и ништа више.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Још једно бих Вас питао, ово када сте ишли тамо у просторије да гледате где су били затворени, па кажете да сте видели трагове крви и стопе некакве у томе итд.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да, да, јесам, то сам ја видеала.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како сте Ви, јесте Ви то, на основу чега сте закључили да је то крв?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па знам, видим мојим очима шта је крв, како не бих то видеала да је то крв.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кад сте Ви то били госпођо, кад сте Ви то били тамо?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То кад сам ишла тражити покојног мужа и видела сам да га нема и то кад сам онда ишла тражити али точан датум ја Вам то не могу, ја сам то већ заборавила неке ствари, има пуно тога што сам заборавила, кад је то било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је значи просто само, Вама нико није рекао да су то трагови крви или да је то људска крв или било која друга, то је Ваш закључак?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Није, ја, онда је мене дочеко, када сам отворила.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: На основу изгледа тога што је било на поду, је ли тако, Вашег искуства неког о том.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па потим сам онда, причали су мислим они који су људи горе да су то ови што су били исто скупа с мојим мужем заробљени. Има неки који су и живи и све, они су рекли да су их мучили и патили и да је било свега и свачега, али ето, умро је, поједини су ето већ и умрли, који мислим оно нема их више, има који су нестали, па их нема.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Хвала Вам госпођо, немам више питања, хвала.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Реците ми госпођо Панђо, молим Вас, да ли Ви познајете Жељка Крњајића?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Познајем, ја њега познајем.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли сте га виђали током десетог месеца у Ловасу?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ја га нисам виђала.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Молим?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам га, кажем, ни могла ни видети, нисмо право се смели ни кретати, а кад сам ишла и радити ја нисам могла никако да видим, а ко га је видио тај можда да каже али ја не могу кад ја нисам уопше видела.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Реците ми молим Вас, да ли је неко од Ваших синова био припадник МУП-а или «Зенге» или није?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ја сам била рекла и сад ћу опет рећи, мој син млађи он је завршио осмољетку и отишо у редовну школу у полицију, е он је завршио.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А кад, у ком времену, кад је то било можете ли нам рећи, кад је то било?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То је било прије.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Прије напада је ли?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да, он је још увек био у Загребу.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А да ли је Ваш покојни супруг Фрањо Панђо био припадник ових сеоских стража, да ли је чувао те страже или пак припадник резервног састава Збора народне гарде?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Он није био припадник те, како Ви то кажете. Ја сад ни не сећам се јесу ли они ишли куд или нису, више не знам, заборавила сам то и не знам више. Знам да они оду, а ја ни не питам ни куд ни шта, ни ово, ни оно.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па добро, ево и последње питање, да ли Ви можда на основу мужа примате бранитељску мировину или пак по неком другом основу?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да, примам.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Примате?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Примам мировину.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала Вам госпођо Панђо, ја немам више питања.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, да ли има неко од бранилаца? Нема. Од оптужених да ли има неко питања? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Добар дан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Катице, молио бих те да кажеш тај дан кад си дошла на разговор, како кажеш, код мене.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесу то били старији људи ти униформисани или млађи људи?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Љубане, ја да ти кажем ја то нисам гледала њима у лице јесу они старији или су млађи, само су ми били људи непознати. Једино које сам, ја то не познам и то и све, ја то не знам, не могу да ти кажем кад не знам. Били су ми сви непознати, као и код мене у дворишту који су били сви непознати, само што је био овај Дуле Грковић и што су дотерали Марка Босанца.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, питам те ту код мене у канцеларији кад си била, јесу били.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Знам, разумем ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумела Вас је, каже не зна.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не чује се добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Шта, не чује се добро?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми Катице, јеси приметила је ли мене више занимало где су твоји синови или њих?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ти си оно само рекао «ди су ти синови», ја сам рекла да не знам, каже с њима се ништа не би, мислим оно, да су ту и то и онда си ми реко само то да ти је жао што се са Фрањом то догодило, то си само реко и ништа више, је ли тако било? Је ли било тако Љубане? Ја ти кажем оно што си ти мени реко.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесам, реко сам ти да ми је жао.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесте, да си ми реко да ти је било жао за Фрању што се то тако догодило и шта сад ја теби више даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја само питам, Катице, ја само питам да ли си приметила да те људе занима где су твоји синови или мене?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Није мене нико од тих људи нико ништа пито, нико. Једино што си ме ти пито и онда, реко си ми, јел да, да постоју радне обавезе, да треба ићи радити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па Катице, ти си већ ишла да радиш прије него што си била то на разговору, значи нисам имо потребе ја.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам дотле.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам дотле ишла радити док нисам била код тебе на разговору.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А шта си радила Катице, на којим пословима?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Брала кукурузе, брала јабуке, грожђе брала, рибала купус, киселили, рибали јабуке за пећи ракију, свашта сам радила и кад смо све то направили онда су ми рекли, дошли су два полицајца и рекли су да морам напустити село, то је била недеља.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми Катице како сам ја био обучен то кад си била код мене на разговору?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То ти кажем то не знам, то је прошло већ оно све, ја оно кад сам упала тамо кад сам све то ја више не знам ни ди сам, шта сам, ево и дан данас, ево, мислим оно, мени тлак ево како сам то стално скаче, већ више нисам ни физички ни психички способна.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли можеш Катице да опишеш где сам ја седио, каква је то просторија била где си ти била?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Просторија? Ко соба, обична соба.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ко соба једна, у опћини, то је било у опћини, у средини она соба једна већа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси сигурна да је било у опћини или у згради овога Кесера где је била полиција?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не, не, не, у опћини је то било, јер сам ишла кроз велика врата опћине знам, то се сјећам јер ме довезо овај Миле Грковић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Одвезо ме је овај Рудић, е сад ја не знам који од двојице Рудића, ме вратио назад.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, нисам чуо ово сад што си рекла.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Које? Постави питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта, одвезо те, нисам чуо шта си рекла задње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок да је довезао Миле Грковић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после сам разумела Рудић Вас вратио или тако нешто.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да, Рудић ме је вратио, само ја не знам је ли Миленко или онај други како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а јесте Ви то дошли, нисте сами отишли код Љубана него сте по његовом позиву тамо?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не, тај је дошо Миле Грковић, он је дошо по мене, да је добио наредбу да мене довезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Љубана?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ваљда код Љубана кад су ме довезли код Љубана. И оно што је мислим мене пито ја сам то одговорила и ето толико мислим оно, ја више.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Катице, јеси ти, пре тога јеси ме некад виђала пре тога?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Како мислиш прије тога, прије напада или?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, пре него што си била на том разговору о којем говориш?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам Љубане, нисам те никад, мислим нисам те видела док нисам дошла код тебе тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, јеси ме после виђала?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам те после.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам те могла, нисам, зато што нисам те могла ни виђати кад сам ја ишла на посо и одем и вратим се и више није било кретања по селу, нисам никуд ни ходала, знаш да је моја кућа изван села, ти добро знаш ди сам ја становала.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, реци ми јеси била на брању семенског кукуруза, је ли се сећаш?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ја не знам, је ли то, ја не знам је ли то био семенски кукуруз или је то био овај, ја то не знам, углавном сам брала кукуруз, у вреће смо брали и носили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тамо од Економије према шуми с десне стране цесте?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Е да, ту сам ја брала, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па ту сам ја долазио да вас обиђем управо кад је брат тај кукуруз могла си да чујеш, и ако си сортирала јабуке могла си да видиш.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не знам, ја нисам видела. То што је ја то кажем искрено, а оно што није ја то, ја те нисам видела.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нас двоје се знамо из омладинских дана још, је ли тако?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јест, тако је, то знам да се знамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи могла си познати. Добро Катице, имам примедбе само. Овај разговор о којем Катица прича то је стварно било у то време кад је била концем десетог месеца док је још била ова крагујевачка јединица у селу, пуковника Суботића је занимало где су њезини синови, ја сам имао канцеларију у полицијској станици као што сам и рекао и ту је и Катица долазила, није био само Суботић присутан, ако се сећам добро и пуковник Ковач и још неки који су пратили овога Суботића и њих је занимало нешто око њезиних синова и то је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то није примедба на њен исказ, то је Ваш коментар зашто сте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Примедба на њезин исказ да није било у згради месне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него у кући Боре Кесера.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Него у кући Боре Кесера где тада сам ја иселио и где је тада била и полицијска станица, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Могу ли ја нешто казати, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да одговорите, кажите.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: У Боре Кесера је био Девчић Миле, тамо је била његова команда полиције, Љубане колко се ја сјећам, толко се сјећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: А ово је било у опћини, колко се ја сјећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Могу ја још једно питање обзиром на овај развој. Ко је још био од Ловашчана ту у тим просторијама где си ти била?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ту мислиш у опћини или тамо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па ту, ти кажеш да је опћина, ајде да кажемо да је опћина.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Је у опћини, јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: А ко је од Ловашчана био присутан још, било у предсобљу, у другој просторији?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не знам ти ја то рећи, ја нисам видела.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па знам Катице, ти познајеш јако добро Ђуру Продановића, је ли тако?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Познам, познам све Ловашчане.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Познајеш јако добро Саву или Паву Клисурића, већ како хоћеш да га зовеш, је ли тако?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У то време су та два човека радила у месном уреду у месној заједници као председник Ђуро, овај тамо као некакав помоћник или матичар итд., значи није то била специјално испражњена просторија да би ти дошла на разговор код мене како кажеш односно код тих официра које је занимало где су твоји синови, тада сам ја од њих чуо Катице да су твоји синови, да је један од твојих синова био полицајац у Вуковар, наравно занимало ме зашто те траже уопште, да су други побегли са оружјем, да је имао и Фрањо оружје, јер мене такве ствари нису занимале.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не, не, нису имали оружје ни Фрањо, а ни дјеца. Не знам одакле би имали. Он је је био завршио средњу школу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Катице, ја то не тврдим, ја само кажем шта је њих занимало.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Добро, ја мислим тебе, добро, али ја теби кажем да нису, добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Они су знали да се ми дуго познамо и да сам се ја својевремено као младић дружио с тобом и са Фрањом твојим и тако.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Знам, ја то знам, ја сам то изјавила Љубане.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, није то важно то него чисто смо се упустили у причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли имате још питања, да тако не пређе ово у неко ћаскање?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам, хвала ти Катице.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Љубане, ако имаш постави, ја што знам ја ћу ти то казати. Ако имаш нешто питај ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли има од оптужених још неко питања? Нема. Има Девчић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Добар дан.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо Катице, хтео сам Вас питати само који је тај син Ваш старији који је био у полицији?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је рекла најмлађи син.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Томислав, најмлађи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Најмлађи, да.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Он је ишо у редовну школу у полицију, редовна школа, завршио осмољетку у Ловасу и онда је отишо у Загреб у редовну школу у полицију.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, а реците ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кад смо већ код тога, је ли тај Ваш најмлађи син Томислав који је био у редовној школи ту у полицији, је ли он тог дана био кад је био напад у Ловасу 10.10.?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесте. Дошо је, он је био у Вуковару, после из Загреба је дошо, радио је овако, чекајте, ја то морам

мислити сад ди је он радио прије, па је онда у Вуковар дошо, радио у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реците ми госпођо, који је од синова радио у МУП-у Хрватске тад у том периоду 1991. године?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Томислав само.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А Томислав. Томислав је онда радио са мном, је ли знате, 1991. године у том периоду? Нешто се не слаже, а у крајњој линији господин тужилац може да провери то који је радио у том периоду у полицији у том периоду кад сам ја радио један Ваш син је радио у полицији, колико је мени познато, а сад што Ви избегавате, то што Ви избегавате да кажете ја нећу у то да улазим уопште, а то је лако провериво.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ја сам Вама рекла, молим Вас дозволите ми да Вам кажем, ја сам рекла то да је Томислав завршио школу, редовну школу полиције и он је радио у то време у полицији, био је у Вуковару.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам ово разумео задње, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па управо ово, ништа она не избегава, она је жена рекла да је најмлађи син Томислав завршио школу и радио у полицији у Загребу.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесте, јесте, и онда је добио премештај у Вуковар.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Онда се нисмо разумели госпођо, ја кажем и тврдим и остајем при томе да је син, значи Томислав, радио тада у том периоду 1991. године.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесте, ја сам то рекла, ја то кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је жена рекла.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У СУП-у Вуковар, не у СУП-у Загреб него у СУП-у Вуковар, е и ја остајем при томе.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да је завршио школу у Загребу, а радио у Вуковару.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тако је 1991. године.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: После је добио премештај, да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па добро, ја Вас госпођо уверавам у то, Ви избегавате то да кажете.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не, не, извините, ја не избегавам. Ја сам дала изјаву и прије.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, само примедбу имам да кажем с обзиром да госпођа каже да је долазила у команду код Девчића, ја нисам имао никакву команду као прво.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесам, ја то не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Као друго, то што је госпођа мене срела на улици па евентуално да ме питала за покојног мужа мислим да је то небитно по том питању.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ја Вас нисам, дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истрази тврдили да сте имали команду.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам рекао од када сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у истрази сте рекли да сте били командир полиције.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То ја нисам рекао.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесте Милане, ја сам била код Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и да Ви као командир полиције нисте знали шта се десило на минском пољу, то сте у истрази причали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То да сам ја рекао да сам знао шта се десило на минском пољу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нисте знали, «као командир полиције нисам знао», причали сте током целе истраге да сте били командир полиције.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, то ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим постоје записници, можете да се смејете али постоје записници које сте Ви причали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, утврдићемо ко је био командир полиције, добро.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Молим Вас, је ли можете дозволити да кажем Милану да то није било на улици него сам ја била код тебе код Боре Кесера у кући и тебе питала, ти си мени само леђа кад сам ја питала ди је мој муж.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То није тачно госпођо.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не Милане, извини, то је тачно, то је сигурно, ја сам била код тебе питам «ди је мој муж», каже «а ди су ти дјеца» и ти мени окренеш леђа, ја опет питам «ајд реци ми ди је мој муж», ти мени опет кажеш «ди су ти дјеца», добро реко, ништа, ја сам се окренула и отишла, то је било код.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Код мене нисте били.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Молим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је завршила госпођа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате питање?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Молим? Је ли имате питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Немам, имам коментар да то није тачно да је била код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули сте, Ваша је примедба то није тачно, жена тврди да јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То негирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље. Је ли има још од оптужених питања? Госпођо Панђо, Ви сте овде кад сте саслушани у Примоштену односно кад сте били у избеглиштву у Примоштену у хотелу «Марина» па сте у Суду у Шибенику дали изјаву да сте Девчић Милана питали за судбину «питала сам га за судбину мог мужа Францике, па ми је рекао да сам ја лажљивица као и мој супруг јер да је лагао и није хтео казати гдје су ми синови», је ли тако то било?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па ја сам само тако рекла ко што сам сад рекла и њему, кад сам дошла да сам га питала «ди ми је муж», он је мени упито «ди су ми синови», а нисам то рекла оно мислим, и он мени онда одговори, опет ја, он окрене леђа и он иде и ја опет питам «ајд реци ми ди је мој муж», каже «ди су ми синови» и ја сам рекла добро, и ја сам се окренула и отишла, а што он мени каже да то није, сад може мене окривити да ја то лажем да то није у тој кући било јесте, добро се сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде те 1993. године сте причали да Вам је и тад кад Вас је питао где су синови и да Вам је рекао да сте лажљивица и да је и Ваш супруг лагао где су вам синови итд., је ли то тако било да ли се сећате? Тако сте изјавили 1993. године.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да је он то мени рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То ја нисам тако изјавила, ја нисам, ако је то тако рекао, али нисам, ево ја Вам кажем искрено како сам сад рекла њему и Вама тако сам рекла и тамо, како ћу рећи другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам Милан Девчић рекао тад да сте лажљивица?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Није, то нисам ни рекла да ми је реко, није било пуно разговора мислим, оно нећу да лажем, ја само говорим искрено, он ми то није рекао, не да ја сад њега браним или нешто ово и оно, него онако како ми је рекао како сам ја поставила питање само то кажем и иза тога стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми што сте Ви отишли код Милана Девчића да питате за сина, што код њега?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Е то су мене поједине жене исто ишле које исто су тако били мужеви одведени и тако кад причамо, разговарамо колко смо имали времена кад смо радили и то, кажу отиђи само кажу у команду код Милана Девчића, питај њега, он мора све знати, е зато сам ја отишла код Милана и знам добро ди су ме упутили, тамо сам била и још једна жена прије мене изашла ван и наслонила се тамо на ауто и плакала, и она је исто била да пита, сад шта је он њој рекао ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то жена што је исто, ко је та жена што је била?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Она је исто из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јој, ја Вам сад то не знам ни рећи како презиме, видите мени некада тако мозак стане заблокира од тога свега да не могу да се сјетим, кад ми он каже да то није истина то мислим да он није био тамо и тамо, а ја то тврдим да јесте и стојим иза тога. Оно ја нећу казати оно што није тако, ја знам да ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми за овог Дамњановић Марка званог Босанац за кога сте помињали да је и он тог дана био у дворишту и њега су повели.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да, они су отишли прво код њега и дотерали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се с њим десило, шта се с тим човеком десило?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: И њега су исто убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њега убили?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Исто, и њега су убили исто, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми овај Дарко Пољак, пошто помињете да је и он тог дана био 12.10.?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Њега су, да, да, њега су дотерали из села, скупа и овамо их дотерали доле, а зашто су они њега дотерали ја то не знам казат, и онда су отишли преко по мог сусједа, он је био мени преко сусјед тај Марко Босанац и дотерали су их оба двојицу код мене у дворишту и ставили на зид, мислим пред зид и да метну овако руке горе и они су стајали људи, а они су онда с мојим Фрањом расправљали и све и на крају су они њега, то нисам рекла, питали за оружје да има, а он није посједовао оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми шта је било са овим Дарком Пољаком, шта би са њим, јесте ли после чули шта се с њим десило?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не знам ја то рећи, после ја њега више нисам ни виђала ни ништа, али ето, он је сад у селу код нас, ја сад не знам, после шта је било ја га више нисам ни виђала, био он ил остао у селу ил је, ништа вам ја то не могу казат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овде сте у овој изјави у суду у Шибенику рекли да су вам неким запаљивим метком једну собу запалили?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесу, јесу запалили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То је било, напад је био 10-ог, то је било после, само не могу вам рећ који датум, изгорела ми тамо и сукња и један дио ормара и тросјед је био, то је исто један део изгорио и то све, то се горе зове као кућа знате у низи, а то је било с брда пуцано доле. Ко је пуцао ја вам то не знам казат, ал је било пуно село, били су сви ови Срби из Ловаса и били су војска и војска, ја вам не знам казат ни одакле су, ни ко су, ни шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, помињали сте да су вам нешто у кућу улазили, узели новац, златнину, неке ножеве?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Е да то је, да видите, не могу се све ни сјетити то. Јесте дошли су двојица, тројица, мислим да су били али ја њи не знам ни ко је ни шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па то је било одмах након, кад су одвели, покојног одвели, субота, то је негде било ваљда понедељак, како, тако нешто мислим да је било, након дан, два и они су дошли да ми кућу претресају знате, изашли су из собе, извадили су и бацали су све на под и робу и све и то, и онда смо ми имали једну оставу, торбу, где смо то имали прибор кад се кољу свиње, ако ме разумете, мислим торбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ножеви, пила она јел те за кости сећи и мислим стругачи и то и све, и онда су они то узели, каже за кога је то спремито, па реко није за никога, то је за нас, за наше потребе, то је све стајало како је ди било, јел те, оно, како ди шта оставимо и све, робу су ми из ормара побацали све, од златине су ми однели златни ланчић, то је било у кутијици и бурма моја и покојног ова

бурма златна, то су ми однијели од златнине, друго ништа од златнине нисам имала, само то што сам имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте да сте ви сазнали да је ваш муж био затворен, да је мучен, тучен, па су вам то причали неки који су преживели то?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То су мени причали Марко Филић који је био самном у прогонству у Примоштену, он је човек био скупа са мојим, још ми је реко да му је дао, да му је било хладно колко је био претучен и све, каже био је сав плав и он му је дао његову, како да вам кажем веста, полувер, шта је било, да се обуче да му не буде, и он је мени почео причати и мени је било јако позлило и мене су одвели и више даље он мени ништа није о томе причао. Да су их мучили и патили на све миле начине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта вам је Марко рекао, где се то дешавало, где су то били затворени па су их мучили, па су их патили. Где, јел вам реко где су их то затворили?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Они су њих водили и у опћину, има тамо један подрум, ја сам и тамо била, они су мене, кад сам ишла га тражити у тај подрум су ту их мучили, онда су их премештали у задругу, ма свуда су и по кућама, свуда су их премештали док на крају нису их убили. А Марко Филић он је после, касније човек умро, и не знам да ли знате, можда вам је познато за Ђуку Радочаја, кад сам рибала купус у задруги он је самном човек био и он ми је рекао ди су они тамо, било им јако хладно у задруги једној, у подруму доле, тамо су каже, јел још је било онако, знате, све гараво и све, каже ево видиш каже Катице ту смо ми што год смо нашли палили и гријали смо се и Фрањо и ја и сви ови други који су били, тако ми је само одговорио човек. И то је све. Јел каже да смо поднели муке јесмо каже поднели свега и свачега, али ето Ђука је Радочај преживио и био жив, то све, а ја сам била у прогонству, после већ нисам га, кад сам се вратила у Ловас онда сам га тако, ретко сам га мислим оно, јер сам ја радила у Борову и то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел вам кажу Марко Филић и Ђука, ко то њих затвори, ко је држао тај затвор, ко је ту то?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па нису ми, видите, то ми нису рекли, али жао ми је што ми нису то рекли, ја знате нисам некако, не знам, оно кад ми почели причати ваљда се нисам ни сјетила све од тога свега кад сам чула шта су радили с њима и то, тако да ја не знам, али ето и Ђука је умро, исто он је умро, добио мождани и умро је,

Марко Филић је боловао дуго, и он је човек умро, а ето видите, ја нисам питала и жао ми је што нисам с њима у детаље, мислим можда су ми могли неке ствари још казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли вам рекли ко је то вршио та мучења, који су ти?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нису ми то рекли, а ја нисам видите ни питала њи мислим оно, да знам ко је и шта је, само каже да су их јако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, када је ово било па ви идете тамо до те Месне заједнице и идете тамо до тог подрума, кад се то десило?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па то је било прије него кад сам га ја то ишла тражити, кад сам ишла и код Милана Девчића знате, то је у то вријеме било, и онда сам ја, док год нисам јел те дочула, и једном ме је тај Мато Сабљак, он још није ни дан данас пронађен, он ми је, човек ме је видио да ја ходам и да тражим, шта ја тражим и ја њему кажем, не знам ди ми је Фрањо, шта је с њиме, каже он мени ја ћу ти рећи Фрањо је убијен, и ја више нисам њега упитала ама ни ријечи, он је отишао на своју страну, ја сам отишла на своју страну. Ето само толко вам могу казат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пуномоћници јел има питања?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Приликом овог разговора кад сте били код Љубана Деветака, заправо кад сте одведени тамо, да ли сте ви знали у том тренутку да је ваш супруг убијен?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам знала, нисам знала, нисам, док сам била код Љубана нисам знала.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте питали Љубана Деветака шта се то десило вашем мужу па је њему жао?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам, видите то сам погрешила што га нисам упитала, а сад шта је он са тим мислио да му га је жао, ја опет не знам. Нисам га питала. Знате како ми је било страшно кад оно, кад си изашо, кад сам видила колко има и око мене сви наоружани, спровели су ме, мислим оно оћу ли изаћ и ја жива ил нећу, ко зна, није ми падало на памет да би, не знам, оно. Мислим оно, кад ме је то питао и све, нисам дуго ни била тамо, овај ме је други вратио назад кући и то је то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте сазнали да ли је још нечије тело пронађено у Латасовој гаражи кад је, пошто кажете да сте сазнали

накнадно да је ваш супруг убијен у Латасовој гаражи, да ли је још неко ту убијен?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Још тројица су била. Сад ја вам не могу рећи која су била још тројица. Један је био из Товарника, е сад још двојица, ја вам то не знам сад казат.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте сазнали и кад сте сазнали како је сахрањен ваш муж и где?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Е то сам чула кад сам дошла у Винковце, јер сам била три године у Примоштен, кад сам дошла у Винковце па се сусрећала тако са мојим мјештанима и то је све, они су били поубијани сви и онда су их возили са тракторима и приколицом у наше гробље у Ловасу у једну велику масовну гробницу, тамо су их сахрањивали. То је све, и затрпали онда је он после био ексхумиран, кад је то било ја не знам вама то точно рећи, и био је у Загребу, онда сам ја тамо ишла на препознавање, онда сам ја њега препознала, мислим, да је он то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте у том периоду док сте били у Ловасу знали шта су Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, које послове они обављају?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па нисам ја то, ја сам само ето знала да је Љубан тамо, а ко је он, шта је, то нисам знала, то сам оно чула од мојих мјештана кад су рекли да Милан Девчић да је тамо његова команда, да су они у полицији, јел те, и да је то мислим његова тамо, код њега да идем.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте знали за Милана Радојчића шта ради?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: За њега нисам, не знам, ништа не знам за њега. Не могу вам то ништа рећи, за њега не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих вас само питала кад сте ишли да берете кукуруз, ко је све ишао да бере кукуруз?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Овако ћу вам рећи, сви смо ишли ко је год способан да ради, сви смо ишли, сви, јел дошли смо, оно је било, једни су радили прије мене, онда су после нас све купили и кад смо дошли Ђуро Продановић је рекао каква је ситуација и све, све ко је год био способан сви су морали ићи радити.

НАТАША КАНДИЋ: Кад кажете сви, јел мислите и на мушкарце и жене и на Србе и Хрвате?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: И мушкарци и жене, ма нема, сви, јел те, ко је способан да може да ради, сви смо, сви. Јел било је, имали смо тамо ко је, дали једноме да иде добовати и да дођу сви тамо на распоред, да се каже шта ће се радити и сви да се мора ићи. Тако да смо ишли.

НАТАША КАНДИЋ: Јесу ли ишли и стари, јесу ли ишли и они који су били стари, старије жене, старији мушкарци?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нису тако стари.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нису старији ишли, него ми који смо били ипак оно млађи, не толко млађи, ето 40 година, 50, 55, 60 тако, али ови даље, не знам ја колико је ко имао година, само знам кад су ишли радит да нису били тако стари.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, када сте ишли да радите, јесте ли носили белу траку?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јој, ја сад то не знам се вама, знам кад сам ишла у село да сам морала имат бјелу траку, док још нисам почела радит, да сам морала мећат на руку траку. Тад кад сам ишла радит и то, не знам, не сећам се. Да вам кажем не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: А ко вас је пратио кад сте ишли да радите?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па били су неки наоружани, ко је тај био ја немам појма.

НАТАША КАНДИЋ: Јел вам неко од њих био познат?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Никога нисам познала, нисам познала никога, да сам познала ја бих вам рекла. Никога нисам познала.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли имали храну?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесте, они су нам кухали, они су нам кухали ту храну, то су покупили по селу из кућа, из кућа су носили све могуће што су год могли, грах, ма све, све, парадајз укисели, мислим ово што се кисели кад дође јесен и то и све, све су то покупили, и то су нама кухали, а кухале су њихове жене, а ни једна од нас Хрвата ни једна није била у кухињи, ми смо све ишле радити, а њихове су нама то кухале и донашале нам на њиву.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми само да вас питам, кад кажете њихове жене, јесу ли те њихове жене ишле са вама да раде?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Не, ни једна није ишла с нама. Ниједна, само ми Хрвати.

НАТАША КАНДИЋ: Значи само ви Хрвати сте ишли да радите?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Да, није ниједна, оне су радиле у ккухињи, некоје су радиле тамо гдје је била она гостиона, кафић, шта је било, тамо су радиле, то сам видела у пролазу, изађу ванка, ми идемо с посла, оне изађу ван, гледају нас и тако је то.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам. И кад сте нам рекли, рекли сте нам да су вас, да сте радили док вас нису истерали из села. Кад је то било?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Кад су ме истерали, јел те?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То је овако било, чекајте, недеља је била, а који датум не знам, само ћу вам то казати, да су дошла двојица.

НАТАША КАНДИЋ: А који месец?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: То је био 12-ти, крај 12-ог, недеља је била да сам морала отић и ја одох, како сад одмах, а онда су ми били знате замијенили, имали смо новце па смо замијенили новце у њихове, да можемо куповати, бонови, шта, не знам ни ја, и онда сам ја опет наново отишла тамо, па да су ме вратили назад и то је све. И онда сам морала у понедељак, то је била недеља кад су они то мене наредили, у понедељак сам морала бити горе у селу, нас је возио аутобус до Шида, тамо су нас истоварили.

НАТАША КАНДИЋ: Шта сте радили са кључевима куће, јесте ли понели са собом?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Кућу сам морала оставити отворену и кључеве оставити и све, све онако како јесте све је оставито.

НАТАША КАНДИЋ: Ко вам је то реко?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ништа не носит. Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Ко вам је то рекао да оставите отворену кућу и?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Ови што су дошли да нареду да морамо отић. Али ја њих нисам познала.

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте се вратили из избеглиштва, кавку сте кућу затекли?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Чујте, ја сам била 2001., сам се ја вратила кући, десет година сам ја била у прогону, док ми се кућа није направила, а кад сам отишла доле кући, нисам нашла ништа, све је однешено, све, знате шта је, прозори, врата, намештај, све, цреп, грађа, све, само су остали зидови и чардака два велика смо имали, само је остао темељ доле, свињци, знате шта је све, стројеви, све, ама све, то су пробали скидати плочице са зидова, јел

те ди ми је била ова висећа и то све, нису могли па су оставили, али однешено је ама баш све што се могло однијети, све. Тако да ја нисам се могла вратити кући док ми није обнова направила кућу. Обнова је направила кућу, онда сам се вратила 2001.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми то у избеглиштву или када сте се вратили, јел се причало у селу, јесте ли од некога чули ко је то убио вашег супруга?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Нисам чула, нисам од никога чула.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли чули можда за неко друго убиство?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јер кажу сви, нису могли уопће нико не зна ко је кога убио, то није се могло, овај да су они то тако радили, ја не знам како се радило да нико није мого да зна ко је кога убио. Нисам знала.

НАТАША КАНДИЋ: Добро хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Госпођо Панђа јел имате још нешто да изјавите што вас нико није питао, а ви сматрате да је битно да кажете?

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Па немам, само ето то ми оно мислим сад не иде у главу што ми овако Девчић Милан, да то није истина да је то било у тој кући. То је било у тој кући, онда ја то сматрам, како он мени то да ја то лажем да није било то ту, а то је било то ту, знате да не би испало да ја то лажем, мислим он каже није ту него да је то било а то је било ту, знате да не би испало да ја то лажем, он каже није ту него да је било не знам, видите, ја то већ заборавим, ја то тако заборавим да не знам шта сам јуче ручала а како кад ми овако каже а ја знам сто посто да сам била у Боре Кесера кући, а он је тамо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо, захваљујемо вам се што сте се.

Сведок КАТАРИНА ПАНЂО: Јесте ме разумели, е само сам то хтела казати, да сам ја рекла истину а да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одазвали да сведочите.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећи сведок Павле Шимуновић.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА ПАВЛА ШИМУНОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Шимуновићу, да ли ме чујете? Јел можете само мало микрофон да померите ми вас не чујемо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Јел сад чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо вас. Да ли су ваши лични подаци од оца Марка, пољопривредник, адреса Ловас, Владимира Назора 58, година рођења 1953., и место рођења Ловас?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са личним подацима као на записнику Жупанијског суда у Вуковару од 23.11.2007.године.

Ја ћу вам прочитати имена и презимена свих оптужених па ћете ви рећи да ли сте са неким евентуално у сродству или у завади. Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис. Јесте ли са неким у сродству или у завади од ових лица које сам прочитала?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са оптуженима несродан, није у завади.

Господине Шимуновићу, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву тако што ћете понављати ови речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Опоменут, упозорен, након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред судом у Београду води се кривични поступак против ових 14 лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, период оптужења је 10-ти и 11-ти месец '91.године, предмет оптужбе је страдање 69 цивила Хрватске националности у месту Ловас у том периоду и предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила у том нападу, затим убиства, мучења, телесна повређивања противзаконита затварања Хрватског становништва у периоду 10-ог, 11-ог месеца и овај догађај на минском пољу и страдање цивила у том догађају. Испричаћете суду шта је вама у вези свега тога познато, које од оптужених сте познавали, каква је њихова улога била у том периоду, уколико су имали улогу и само да вам кажем да овде пред нама стоје неки ваши ранији искази, давали сте истражитељима Хашког тужилаштва 13.03.1996.године, и пред Жупанијским судом у Вуковару на главном претресу у предмету К.25/00 од 17.12.2003.године и по замолници овог суда пред Жупанијским судом у Вуковару а то се одвијало тамо у Ловасу сте дали исто изјаву. Изволите господине Шимуновићу испричајте нам шта је вама у вези свих ових дешавања познато. Изволите.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да ли могу почети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, можете.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То јутро кад је био напад, задесио сам се у селу у центру, ишо сам по крух, круха није било, рекли су доћи ће касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, молим вас, овде ми кажу да не чују добро, мало гласније ако може или тај микрофон.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па мало сам, прехлађен сам, болестан сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само немојте се померати од микрофона лево, десно, јел онда ми губимо звук, ето тако да кажем.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Добро, ајде пробајмо поново. Тако да сам то јутро се затеко у центру пред задругом, пољопривредном задругом, тамо се продавао крух, тамо сам, крух нисам добио одма јел нестало, тај који је продавао рекао је да ће доћ за 15-20 минута, пола сата, и ја и још један смо остали тамо Батаковић Мато, на клупи сједели па смо чекали ту другу туру круха. Међутим за кратко вријеме ту је почело гранатирање, за неких својих 10-15 минута, то је било око осам сати, и кад је то почело ја и Мата и тај човек Пава рекао је да идемо у подрум, да тамо има подрум у тој задруги и да се сакријемо од граната. Отишли смо доле у подрум ја и Мата Батаковић и Пава Ђаковић тај продавач. Тамо смо били и ту се гранатирало неко вријеме можда својих пола сата, не знам сад точно баш, и онда се мало било као примирило, ми смо изашли ван, да би изашли као ићи ћемо кући, кад смо изашли на врата то је почело поново. Ми смо се поново вратили у исти тај подрум и ту смо још неко краће време били, затим се почело, чуло се пуцање из пјешадијског наоружања, и да то не би било дуго стигла је та, како би назвао, не знам, одређена група, то је било и онда су дошли у ту задругу. Разбили су врата од те продавнице, то је била продавница и пића, ту су горе лупали, викали, као викали су Пава, гдје је тај Пава, месар, тај Ђаковић, јел видели су му ауто тамо вани и тамо су још то мало лупали горе у тој продавници, да би онда ударили на капију, ушли унутра у двориште, ушли су прво у онај подрум други, има још један подрум, тамо су видели нема никог и онда су дошли на врата тога подрума другог где смо ми били. Дошли су на врата и викали су излази напоље бацићемо бомбу, ми смо још мало ту сачекали, Пава тај је реко, каже ништа каже идемо ван, изашли смо ван, ту је био Грковић Дуле, Душко у шареној униформи, имао је аутоматску пушку и била су двојица непознатих исто у шареној униформи, исто са аутоматском, и био је Мирко Рудић у цивилу, имао је пиштољ у руци. Е њих четворица су били ту и они су нас преузели и превели преко у други дио задруге преко пута, преко цесте. Тамо смо већ затекли неке људе које су већ довели прије нас и ту смо даље одсједали. И ту се тако, то је дан одмицао ту се довађало људе. Неке су тамо одма још тукли, и ту се тако одвијало,

около се видио палеж кућа и тако је дан одмицао. Тако је дан одмицао даље, ту смо ми остали до предвече, кад је дошло предвече да се смрачива увели су нас унутра, били смо вани у дворишту, увели су нас унутра у радиону, то је радиона била, међутим ту смо били нешто мало, а прије тога док смо још били вани и сједили Деветак је изашао и реко је ко је у неком радном воду, чему ли, нек иде кући, уствари не, то није било тај дан, то је било кад је било за минско поље. Да, да, ту смо остали ми у тој, али пустио је неког не знам ког, деду мислим Антоловића старог Стипу, мислим његов син да га је одвео кући, е то је било то вече. И да би они одмах затим нас одвели горе ту има у тој радиони горе као мали неки спрат, ту има две собице, то су биле канцеларије, ту су нас одвели унутра, и ту смо ми остали до зоре. Ту је вани био један од тих у шареној униформи непознати, и он је као нас чувао. Ту смо ми седели до ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете мало гласније господине Шимуновићу.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не могу викат, боли ме грло. Ту смо ми били до ујутру, и ујутро негдје око ја не знам, можда 10, 11 сати већ је то било, тако некако, можда 10 јел 11, дошао је Ђура Продановић са списком и прочитао је, шта ја знам колко је нас тамо, прочитао је једно десетак сигурно и каже да идемо ми доле, да идемо кући, да ћемо ић радит, као оснива се та радна група ми ћемо радит. Ми смо изашли вани на писту ту у то двориште, дошао је Деветак Љубан и рекао да је као да идемо преко у задругу да ћемо ми остат радит, неке старије, једног, два, не знам тројицу је пустио као кући они су као неспособни за рад, њих је пустио кући, а ја кажем реко ми нисмо ништа јели реко, како ћемо остати још ту до мрака радити, каже он идите кући једите и вратите се. Ми смо отишли кући и јели и вратио сам се ја и још један смо баш заједно дошли и Јосип Балић. Затим смо кад смо ми дошли ту, дошли смо на то исто мјесто ту у двориште, међутим у то доба се нешто тамо десило, почела је нека пуцњава, наводно они су рекли као да је њих неко напао шта ли како, нешто је ту испало, углавном ту се отворила ватра и ти, од тих непознатих, они су рекли нама двојици ми смо се нашли на дворишту, као бежите горе каже идите ви горе каже у ту, где смо и били, тако да смо отишли, отишао поново тамо у те исте собе, те канцеларије, ту сам био још сутрадан па онда не знам прексутра ако није чак и три или четири дана. Трећи или четврти дан су нас

одредили да идемо купити мртве и тај дан смо купили мртве, носили смо их тамо, приколицом смо, товарили у приколицу, возило се на гробље где је био ископан канал, траншеј, багером и ту смо ми тај дан њих покупили шта ја знам, не знам, мислим био је баш тај Пава Ђаковић мртав, то знам добро и још било је ту нас седам, осам, десет, не знам сигурно, тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте само од микрофона, мало ближе микрофону, е тако.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Е ту смо, тај дан смо ми одвели њих и тамо смо их сахранили у тај, јер ту је већ било нешто сахранито, неко је сахрањивао дан прије тога су дошли исто нека двојица, од тих непознатих и тражили су добровољаца једно пет, шест ваљда и онда ти који су се јавили, ти су тај дан ишли исто, чуо сам да су и они купили мртве, а кад смо ми дошли тај трећи или четврти дан исто је било, било је већ тамо затрпаних, мртвих и ми смо те исте мртве тамо закопали и вратили се назад у ту Задругу. Кад смо дошли назад не знам ко је тамо, рекао је да идемо тамо је била преко менза где се кувало, кухиња, и ту има и мала као трпезарија, да идемо тамо у трпезарију па ћемо јести. Тако је и било, ми смо отишли и дошли смо унутра, ту су јели ти како ми кажемо добровољци из Србије који су дошли и шта ја знам, баш за столом било је и ових Ловашчана, углавном они су тамо исто јели и ту смо ми јели, дали су нам и попити ко је шта хтео, било је и ракије, вина, не знам ни ја, углавном је било, ко је хтео попит тај је попио. Ту смо јели, е сад мени је сад већ било као био сам пуштен, једно шта би ја ту остајао још даље, и утим је наишао овај како се зове, Девчић, Девчић како се зове, Мића, Мића, не знам како се зове Мића му кажу Мића Девчић и ја сам њему рекао реко слушај ја сам пуштен био да идем кући, а сад сам ја њему испричао како сам ја то ту остао поново, каже он сачекај ме, он је мене тамо одвео у неку другу малу собицу и каже, пита шта је то било како је као, па каже он ако је то онда тако каже можеш ићи кући и ја сам онда тај неки четврти дан из тога, после те сахране и тога ручка отишао кући и онда сам и рекао ми је да долазим сутра ујутро опет преко у ону стару задругу, да ћу ићи радити као што је и било договорено, тако је и било. Дошао сам преко и радио, био сам одређен да се иде купити, прикупљати свиње и тако стоку и хранити где има затворено и тако нешто, то је било тих дана. Тако се то одвијало све до тога кобнога минског поља којег је, то сад више и не знам је ли

то било 18-тог, кога је то било датума, то тај дан смо исто радили смо и радило се до 3 сата, или 4 сата, мислим у 4 сата да је био полицијски тај као сат, није се више смело ходати дуже од 4 сата и онда смо неко, не знам ко је то, неко је тамо ко је дошао ко није не знам, углавном је речено да се иде преко, сви да идемо преко у ту Задругу тамо у то двориште где смо оно били први пута, у то двориште да идемо да ћемо, да ће Љубан Деветак држати неки састанак. Ту смо ми отишли у то двориште, сви ти који смо били радили и још су довађали из села који нису радили, још су ту довели, тако да је ту нас било можда 50 и 60 не знам сад точно, нисам бројао колико. Да би ми, нико нас није ништа питао, нас су, тамо су ставили клупе и ми смо да посједамо сви на те клупе. Посједали смо ми на те клупе, преко на тој старој кући, то је кућа била стара где је та менза, ту има повишено онако ходник, ту је седио један тај непознати са пушкомитраљезом и ту су се шетали још њих 5-6 не знам колико тих исто њихових као добровољаца и ми смо седели на тим клупама. Ту су они шетали пред нама, како кога су хтели, како им се ко свиђао удари га шамар овамо онамо, како је ко смислио, неки су имали некакве пендреке, неке прављене, то је било све неке ручне израде, тако како су кога хтели тако су некога одрапили са тим, ударили. И то је тако одмицало. Ту су онда опет су правили списак, опет су нас пописивали, писали су нас. То је дошла је ноћ, ништа се није мењало, тако смо ми целу ноћ, ишли су нам иза леђа ако си се мало сагнуо, исправи се да те, удари те па да се исправиш. И тако је то текло. Ја сам ту, нисам доста сам ту добро прошао, тек ујутру негде ме један добро ошамарио, неки тај, он је био у зеленој униформи као ЈНА, али баш зелена, не она сиво маслинаста него баш онако зелена униформа и да би то тако прошла ноћ, тамо смо осванули на тим клупама. Кад је то не знам колико је то могло бити сати, можда својих 7 сати, можда и 8, дошао је овај, изашао је, појавио се Деветак. Ту је он једне људе пустио кући, једне је још навече, то је то вече, то вече је пустио њих не знам колико, то је шта је рекао тај неки као радни вод који су били посматрали, који су радили при кухињи и овој пекари и тако негде који су имали те неке обавезе, те је пустио и Филића Ивицу, Ивици је рекао баш то сам видио тамо да му је рекао, чуо сам Ивице дижи се каже иди кући и Ивица се дигао и отишао кући. То је било навече, а ујутру је још неке људе, исто се онда појавио кажем ту између можда 7 и 8 сати и ту је још неке људе пустио кући

Ковачевића Антуна и Таушановића Томислава и не знам сада је ли још ту некога, углавном је то исто и кад је тај процес прошао он је отишао поново у ту стару зграду. И онда је од тих дошља дошло је да се преместимо, те клупе су биле више онамо горе према оној горњој гаражи, да се преместимо ближе капији тамо, код портирнице. Ми смо тамо пренели клупе и тамо смо поседали. Е и онда су одвели не знам сад колико, мислим, само знам сигурно Балића Луку он је сједио крај мене на клупи, њега су прозвали исто ти добровољци, они изађу са списком, са папиром и прочита и прочитао је њега и одвео га тамо унутра. Он се за једно 10-так минута вратио, био је сав крвав, изубијан, није знао где је, није знао сести на мјесто био је као ван себе. И сео је он некако је нашао мјесто и ту је он сјео крај мене, сад не знам сигурно баш да ли је био, али углавном је сео крај мене кад се вратио и још он познао ме је каже: «Павла каже алај смо најebали». И да би одмах од тих добровољаца њихових један долетио и зграбио ме иза леђа што ти је рекао каже овај, шта ми је рекао, није ми рекао ништа, рекао је алај смо најebали, ала је најebaо и ту је он мало мене као давио али није, одустао је, није ништа више даље предузимао. И сад јесу још, још су можда некога исто тако одвели унутра па су истукли. Кад се то завршило то је можда било двоје, троје, није више, кад се то завршило онда је мало било примирје, онда је дошла нова рација, онда су опет тих пет, шест тих добровољаца, били су вани, имали су неки пендреке, неки нож. Ту је био тај Петроније, то знам, једино њега сам добро упамтио, он је ишао са нама и кад смо ишли те мртве купити баш тај дан, али мени није ништа направио, правио је другима. И они су ту њих 4-5, можда и 6, не знам углавном 4-5 сигурно је било, и један је исто од њих долазио изнутра са списком, прочита име и презиме, тај човек се устане, мало се одмакне тамо на чистину и они су уз неке њихове приче, не знам, где ти је овај, или шта си био ово, шта је оно, нешто тако безвезно и удри по њему. Тако су они тукли редом, тако онда једног истуку, прекину, овај опет изађе са списком, прочита другог, и тако редом, тако редом њих једно 10-так сигурно, можда који више-мање није. Тако да је то и онда је томе је једном дошао онда крај, ту се стало, и био је тајац, да би изашао Деветак и погледао је у нас који смо још тамо седели на клупама, ови су већином који су добили батина лежали ко је где тамо, где су се снашли јер многи не знам како су се могли и устати и колико су били претучени. И он је рекао погледао је као у

нас на клупама тамо који смо још седели, да ми идемо преко у Задругу, преко тамо у ту стару Задругу, да идемо преко, али шта се десило, у том моменту он не знам нисам више гледао, ми смо се устали, ја знам сигурно нас пет, шест који смо били ближе капији, ми смо се већ устали да би ишли ван, међутим кад у том моменту се та велика капија отворила и ту је ушло њих једно 20 сигурно, ако није и више у зеленим тим сиво маслинастим војним униформама, а то су највероватније били можда неки из села и из околних села, то није била никаква војска. И да би они нама рекли «куда», ми смо као кренули још не знам ко је други, како ја сам нешто проговорио па рекли су нам да идемо преко, да идемо преко да ћемо ићи радити, да наставимо посао, каже, «ништа каже сви назад» и ми смо се сви повукли назад куд ћеш испред пушке, мораш ићи назад. Међутим ту је ваљда Деветак се изгубио и то обећање је то што је он рекао није одржао и то је тако остало. И они су нас каже «сви каже у строј», и ту су они нас постројили, све нас, већином не знам да ли је ту неко можда неко да је остао иза нас, не знам баш сигурно, можда да је, не знам, мислим Ђаковић тај други, Ђаковић Ивица, може бити да је он остао, сад како је он тамо остао, ко га је како је не знам, мислим да није он отишао са нама на минско поље, да је остао тамо. И ту смо да би ми се постројили и онда су ти који су били у војним униформама, они су ишли иза нас, кажем њих је било 20 до 25 сигурно тако нешто, и они су ишли иза нас, а ови кажем ови добровољци, како су названи, тако су се и представљали, и они су ишли ти непознати, није било домаћих, нисам никог приметио да је био од домаћих, они су ишли поред нас. Е сад не знам неки кажу да су они рекли нама као идете брати грожђе, сад не знам точно да ли сам ја то чуо или нисам, не знам, углавном се то сам после се причало о томе да су као рекли су нам идемо брати грожђе, какво вражије брати грожђе и ја сам био у колони ја и Јосип Лукетић и још ја кажем Јосипу кад смо кренули реко сад смо готови реко, нема нам спаса, ово нам је реко задње путовање јер видело се шта се већ ту десило, а по овоме види се шта је могло бити намера да нам се побије све, е сад да ли је било можда да би остали неки, али није било то ето они су нас отјерали све. И ми смо ишли тако доле, ишли смо цестом, кренили доле низ што ми кажемо брдо Централа, низ Централу, тако смо ишли, тај што је био са мном Јосип он је стално ме давио путем где му је, је ли видим Нину његовог сина, не знам нисам га ни видио јел ту био и је ли ту. Али

он стално је цело време ди је Нино, ди је Нино, а ја онако гледам не знам куд ћу сам са собом, он сад ту дави какви Нино шути још док ниси добио ту негде порцију, реко у реду још. И тако смо ми ишли, спустили смо се доле низ то брдо Централу и ишли смо даље цестом. Дошли смо до прве негде тамо кривине, кад смо дошли до те кривине, један који је био тамо претучен Бошко Бођанац, он је рекао је не може више ваљда није могао више ходати јер су га не знам, кук су му слупали, нога га је, није могао ходати. Он је рекао каже «ја не могу даље», каже и од тих добровољаца један је рекао добро је само ти каже сједи у тај канал и он се само онако како је и био са те стране низ канал, он се само пустио онако низ канал и ја мислим да сам видио да је он из пушке, те пушке онако рафал само један, неки су после не знам чуо, неки су рекли из пиштоља да га је, е сад то нећу пуно тврдити да ли је овако, онако, углавном га је убио тамо код те кривине. Затим смо ми наставили пут и дошли смо до те кобне дјетелине и кад смо дошли до те дјетелине ту ваљда су викали прво да станемо, е онда су нас распоредили у колону по један онако према дужини и да се окренемо према, попреко, према ужем дјелу те дјетелине. И ми смо се, да се поватамо за руке, и ту је било да ћемо ми сада кад смо ми ту дјетелину минирали ми као, па ћемо ми сад то и разминирати. Ти што су били у војним униформама, као нека њихова тобоже то као после сам ја видио да су то били као што су они звали нека Територијална одбрана, то је тако највероватније и било, ти кажем то је можда нешто било чак и из села, али ко је могао ту загледати кога да га још и позна. И они су поредали се, ту је мало ко нека шумица на крају те дјетелине, они су се поредали низ ту дјетелину на крају, ту негде не знам је ли баш сад сам крај или је било метар, два, углавном који метар можда у тој дјетелини, али углавном није далеко од краја. А ови добровољци они су били онамо уз цесту се онако распоредили низ дуж те дјетелине. И сад је била заповјед, ти добровољци су кажем они су заповједали, сад од њих неко је тамо, викали су да кренемо према горе, то је мало као исто узбрдица, и напред и попреко и да кренемо према горе, да ногама кроз ту дјетелину да пронађемо те неке mine које смо наводно ми ту поставили, а које ми нисмо никако ни постављани ни ништа, нити смо шта о томе знали. Дошли смо горе на крај те дјетелине, ту су нам онда заповједили да се окренемо, сад да ли смо се померали или не знам баш точно, али мислим да нисмо се померали, већ сам то и заборавио али мислим

да нисмо, нисмо се пуно померали само смо се окренули. Окренули и према назад, и ту смо онда дошли до средине те, онда су нас поредали онако да се поредамо попреко скроз, па да гледамо према дужнем правцу те дјетелине и тако је и било, ту смо се ми скроз то је нас или али скоро било да од крај до крај, ту преко те дјетелине. И онда су рекли да идемо према напред, исто тако да дјетелину чешљамо са ногама, да тражимо мине. Ту смо ми наставили, наставили кретњу према горе, кад смо дошли близу угледали смо сад не знам да ли је био ред, два мина, то су биле оне противпешадијске од ЈНА, јер знам био сам у војсци и то сам и виђао тамо, и то су биле те противпешадијске оне на колчићу мине, сад не сећам се више је ли то било, колико је реди било, два реда било колико је било, углавном су биле испред нас је био ред мина и мислим да сам видио на путу, пут се видио тамо онако као шљункара, да се тамо видило да су вириле две, три протутенковске мине, стојале онако на. И кад смо ми дошли смо до тога једно можда својих метар, метар до тих мина, они су викали да станемо, ту смо ми стали. Кад смо стали, није то прошло дуго, једна мина је експлодирала, е сад како је експлодирала, ја сам био мало даље десно, нисам видио, једни кажу да се тај Ивица Краљевић да се он бацио на ту мину, не знам, неки кажу да се овај, да је неко активирао шта ли је, не знам, не знам како је та мина активирана, углавном је мина активирана. Кад је то пукло ми смо махом попадали сви доле, уствари кад је та мина пукла ови одостраг што су били иза нас, ти у војним униформама, они су у том истом моменту из тих њихових пушака ко је какве имао ударали по нама, е сад ту је ко како прошао, неког су погодили, неког нису. И ту су се они испуцали и у тој пуцњави ми смо попадали доле ко жив ко мртав ко рањен ко како, и ја сам при томе као заспао на тренутак од те пуцњаве и од тога свега јел и од умора и неспавања и од тог свега, ја сам као чисто заспао и онако као дођем себи, тишина, затим чују се гласови одостраг «јел има ко жив, диж се», тако пар пута и то се наставило још викали. И они су ту викали, викали, али нико се не диже, ја сам онако кроз дјетелину мало главу лево и десно, видим тај Јосип што је био крај мене ја кажем Јоле јеси жив, каже он «јесам» и ту је још прошло те вике, није то било дуго, ту је можда све неких можда пет минута не знам да ли је то дуже трајало, нисмо се ми устајали. У том моменту би одзгор, од главне цесте долетио неки војни џип, какве је марке то био џип то се кажу џип-

кампањола, није кампањола већ баш ко неки џип овај војни, то је било мислим да је то баш било војно возило и из тога возила су искочила не знам двојица, тројица, видио сам један је, двојица су имали чинове мислим неколико звездица око капетана би могли бити, да би један, то знам сигурно, од њих, онако мало јачи је био, почео викати на њих, почео викати «марво», не знам ни ја шта, «шта ви радите то» и он је наставио онако мало вишим тоном викати на њих «шта се то ради». И међутим то је у том времену настао тајац да би се онда престала паљба, нису више пуцали, ту смо се ми, овај је онда рекао да се устанемо, ко је био жив тај се устао и ко је био рањен. Рањене се извлачило, ти рањени који су могли сами су излазили ван лево на канал поред цесте, а ми који нисмо били као рањени, ми смо, нама су заповједали да те мине разминирамо. И ми смо те мине, не знам један је имао, питао је има ли ко нож да се одсече та, то је био најлон неки, шпага-најлон, којим су оне повезане, и један је узео грицкалицу, Пера мислим Вулета ако није, али мислим да је, имао је грицкалицу јер ту је баш био близу мене, извадио је грицкалицу и он је са грицкалицом те мине са једне и са друге стране тај најлон или како се зове шпага, он је то резао и ми смо, они су заповједали нама како ћемо ми те мине да горе полако скинемо јер мина је ко мина одозгор је тај оклоп распрскавајући, да то скинемо и доле под њим је тај експлозив, и тај колчић и то смо ми све раставили, купили и изнели на тај канал, не то једно мјесто код канала, све те мине осим оне нисмо дирали на цести што су биле, противтенковске. То смо ми купили, онда ови што су били рањени, ти су дошао је камион, ко је возио камион да ли је возио Воркапић Милан мислим да је био, њему се рекло старији од Николе, Николин јер има два Милана, Николин, да је он возио тај камион, мислим чини ми се да је он био, да је он онда, он је, ови су заповједали ти што су дошли, тај који је био како сам рекао капетан мислим да је био капетан, да се њих одвезе негде доктору и они су њих натоварили у тај камион, све који су били рањени. Сад они кажу мислим да су их одвезли, али не знам нисам ишао са њима, да ли су они њих одвезли у Шид, где су они одвезли њих после мислим да сам чуо да су били у Митровици у болници, углавном они су били негдје одвежени, а мртви који су били мртви, ти су остали тамо, а ми који смо били, овај, мислим који нисмо били рањени, нама они доле, та њихова што смо ми рекли као њихова та територијална одбрана, шта ли је била, у тим

резервним униформама, они су једноставно у тој буки док смо ми то разминиравали, ваљда не знам, не знам уопште нисам приметио у то доба, они су нестали, они су отишли некуда, повукли су се, остали су само ови добровољци. Да би онда ми који нисмо били рањени, нас постројили и вратили у село. Сада не знам, путем, путем ме можда неко, неко некога пустио већ кући, не знам, да ли смо баш сви, али нас не знам сада, једно десетак, је враћено поново у ту задругу, поново у то двориште. Када смо се ми вратили, то је било већ поподне, то је прошло времена, отишли смо после негде десет сати или једанаест можда је било, око тога на тим минама, значи док смо се још тамо, то је можда било поподне и тамо смо ми се вратили. То двориште је било опрано, то двориште је било криво како су их тукли тамо. То двориште смо затекли опрано, видело се још од воде, мокро како је опрано. Рекли су да седнемо на ту клупу, тамо је била још једна, две клупе на том дворишту и ми смо који смо дошли, сели на те клупе. Седели смо неко време, нико ништа од тих, како су нас довели, они су се разишли, они су отишли у овај, отишли у ту трпезарију и шта ја знам ко куда. Углавном, тамо је било њих три, можда и четири, четворица који су се повремено мењали, били су у томе, где је био тај пушкомитраљезац, али мислим да је онда био већ тај пушкомитраљез склоњен, ово су били само са пешачким наоружањем, тим полуаутоматским. Ту је њих седело неколико, као нас још онда ту чувало. И ми смо ту одседали. И то је пролазило време.

И ту је већ дошло негде па не знам, можда је било, знам сигурно, овако некако је било близу три сата око, тако нешто, око три сата јер питао сам тамо неке колико је сати и рекох, ја онако сам себи кажем, да прво, пре тога још, таман тако некако око можда пола три, дошао је неки, наводно чуо сам, ја га не познан, али чуо сам Ракић се презива, он је наводно из Борова Села и он, радио је у «Борову» и тамо на тој клупи је препознао Шелебај Томислава и ми му кажемо «Брица», то је овај, како се оно зове, како се оно зове, добро, нема везе, сетићу се после, Лукетић, Лукетић, али, Антун, Антун Лукетић, њих двојицу је тај Ракић, он је био у тој маскирној униформи и дошао је и тамо је њих познао и њима је почео причати, исто као још је питао, «шта ви ту радите», они кажу, вратили су се са минског поља, па он тамо још њима, «па шта сада, јесте криви», он је тамо нешто са њима као шу, ша, а ови као, нису, шта би били криви, тако нешто, то није провело неког малог

разговора, да би он рекао њима: «Добро, идите ви кући». И они су отишли, обадвојица. И још је остало, међутим, кажем, неки су још, јер тај Јосип Лукетић је исто, не знам када је отишао, да ли је путем њега неко позвао, не знам, углавном, он није исто доспео у то дворишлте, али нас једно седам, тако нешто, не знам сада баш точно, знам да је био Жељко Сомборац још тамо и био је, ко је био још, Филић Берислав и сада не знам, још је углавном било тамо нас, нас једно седморица сигурно, знам да је још остало. И то је већ било сигурно онда, то је било три сата већ и ја кажем њима, рекох: «Знате ви шта, сада ће брзо четири сата, четири сата је полицијски, ми више никуда нећемо моћи ићи, нема ни кући нема ништа, они ће нас ту у ту задругу притворити док не падне ноћ и они ће нас негде побити ту ноћ, нема нам друге него то, ми би морали нешто предузети», али људи као људи, сви су се нешто, коме би се они обратили, никоме, сви су чекали неку судбину куда ће их довести. И ја сам, као рачунао сам већ био сам пуштен као, нема зашто да ме затварају и тако сам отишао на то минско поље, не знам ради чега, ради ничега и то је још мало одмакло, није дуго и наишао је Тепавац Зоран. Нисам ја ни знао, он је пуно млађи од мене, нисам ја ни знао како се он зове. Питао сам ове, он је ушао унутра у ту стару зграду, ушао је унутра, ја питам њих, рекох: «Како се зове он?», мислим да сам знао да је Тепавац, али нисам знао му име. Каже «Зоран» и он је изашао ван из те зграде када је ишао назад, није био дуго, изашао је назад и он је био исто у тој шареној униформи, имао је пушку ту полуаутоматску и ја кажем, рекох: «Зоране, оди овамо». Сада нема друге, или некога питати или нешто се још изборити, ако се изборити може после тога свега. И Зоран је дошао стварно, он је дошао до нас. Ја кажем: «Зоране, шта ми ту радимо?». Каже он: «Не знам», рекох: «Ми смо били на минском пољу и то смо били за ничега и шта ми ту сада смо се вратили, шта ми чекамо овде?». Каже он: «Па ја не знам». Видим сада, неће ту бити ништа. А Продановић је донео списак први дан ујутру, тај дан када је донео списак тај и он је читао те који ће ићи, изаћи из тог затвора, први дан тај и рачунао сам да он ту мора имати неке овај, неке улоге и ја кажем њему, рекох: «Ако ти не можеш ништа, хајде ти зови Ђури, да ли је он негде?». Каже: «Је, он је тамо као у тој Месној заједници, у општини». Ја кажем: «Хајде ти ако можеш њега зови», јер као био сам са њим и добар, он је ишао са њим у школу, нисмо ми, ја се нисам са њим, како можемо рећи, како хоћеш, или

православци и Срби или како се називају, али ја са њима нисам био у никаквим замеркама никада, па чак ни у томе рату. И овај, да би тај Зоран окренуо се према тој тројници, четворици који су били у том ходнику горе седели, он је њима као запретио, каже: «Немој да би их ко дирао, док се ја не вратим». И тако је то и било, није нас нико дирао, није то прошло дуго, десет, петнаест минута. Е сада, да ли је и он дошао, не знам, али мислим да је дошао Ђура. Ја кажем: «Ђуро, шта ми радимо ту?», рекох, «били смо пуштени да идемо радити, шта ми сада ту радимо?». Каже он: «Добро, хајте за мном», он је био, у цивилу је био. И он нас одведе у кафић тамо који је био у центру, тамо је био неки столић и тамо је био Клисурић Павле, њему каже «Сава», али он је Павле, он је био мени разредни у школи и он је био тамо, тај као неки, он је био као неки тај при тој опћини или месној заједници, он је био тај као писар неки тамо. И он је нама рекао, «хајмо тамо» и он је дошао тамо, нас довео и рекао Сави тамо да нам да те пропуснице. То је обичан комад папира, нешто написано и ваљда је био неки печат од опћине да ми можемо слободно ићи кући.

То је било већ пола четири и он је нама исписао те пропуснице и ми смо кренули својим кућама. Када смо дошли у центар, а у центру, у центру, онда је ваљда већ та, наводно резерва војна ЈНА, наводно та нека која то не би била то регуларна војска, јер после колико сам видео, то нису били младићи, то би била резерва. Они су већ онда ваљда стигли у село, пре тога нису, они су онда ваљда после тога, како се то десило на том минском пољу, онда су они ваљда после тога у тих пар, неколико сати, дошли у село и они су били у новој школи, у центру у школи и они су се ту, ту су они у центру копали неки ров, њих пет, шест и имали су ту неких бетонских блокова и ту су они нешто копали и нас четири, пет смо кренули према том крају да идемо кући и он је нас зауставио, каже: «Хајде помозите нам, да ми то ископамо», да ископају тај ров. Јебем ти, сада ћу ја то копати ров, сада ће четири сата, после четири сата, ко зна ко те, може те свако зауставити на путу, полицијски сат је у четири сата, отићи ћеш опет негде у какав притвор. И остало је ту њих неколико, тих неколико ваљда ти који су били ближе, мислим, да су они остали ипак, а ја сам рекао једноставно, видео сам ја пошто нас и не позна довољно, они су изгледа тек дошли, није пуно обраћао пажње на нас, он је мислио ако и успе, неће морати копати онда и ови су тако и били, они су се њих пар задржали, копали, али

после сам чуо да су, пре четири су углавном и они отишли кући. И ја сам наставио пут кући, отишао сам кући.

И сутрадан смо дошли поново у задругу, јер смо одређени да сваког јутра, не знам сада да ли у седам сати или осам, не знам сада точно, да се долази на посао. И ја сам ујутру опет, без обзира на све, ујутру поново дошао у ту задругу стару, што ја кажем и ту смо, овај, ту је био распоред ко ће куда ићи. И одреду, онда је било, ићи ће се извући те мртве из те детелине, са тог минског поља, ићи ће се извући. И ту смо ми, овај, ту смо ми овај ишли, онда су одмах рекли, ко је био на минском пољу, нека иду ти, као они већ то знају. И тако је то и било и тако је нас, шта ја знам сада ишло колико, али десетак је скупито који смо били на минском пољу и ми смо, овај, отишли. Сада, да ли смо ми ишли пешке, не знам више сигурно, углавном је овај, дошао је тај камион, мислим да је исто возио тај Воркапић Илија, да је он возио тај камион. И ми смо те мртве везали са штриком, неке смо рукама вукли, то је било и тешко, мало ми је нога утрнула. Ту смо ми овај дошли углавном на то и кажем, почели смо их извлачити, али ми смо се још увек ту бојали да ту још нема, јер није сигурно, јер када смо оне разминиравали, један Мујић, Мујић Ивица је био теже рањен и он је тражио да га неко доведе до тога канала и ту је пришао мислим Пеулић, Пеулић Стипа је пришао и не знам је ли још један и како су њега водили, тај Стипа је стао на ону малу, како кажу, «паштета», овај ту мину и стане тако да и њему, на томе крају још откинуо палац на нози. И онда смо ми, тај дан смо ми други ове извлачили и све смо ми њих тако, већином смо касније, били су тамо даље и било је ту и тешких људи и ми смо сваког по неколико, онда се мењали и тако некако смо ми углавном њих везали штриком и ми смо њих некако по том истом трагу како су ишли, по том трагу смо ми њих све извукли и утоварили у камион. И нисмо ми њих одвезли никуда на гробље, него се тај не знам шта је било, да ли је било нешто, не знам, да се на гробље не може, шта ли, нешто је било, углавном, тај камион је остао паркиран доле у Долу, што ми кажемо Дол, то је када се сиђе са те централе, тамо негде у Долу је остао тај камион. Ми смо враћени назад у задругу. Сада шта смо још били до краја радног времена, не знам и отишли смо кући. И иза тога смо наставили, наставили даље.

И тако је то текло онда данима. Онда сам ја, овај, већином сам ја онда био одређен да радим на купљењу те стоке и храњења и тога. Ето тако су онда текли дани. И ту се онда то мало примирило

и сада је онда, овај, онда смо ми још, још је наводно, наводно, ту ноћ је било, ваљда су негде били затворени, кажу, тако се прича, да су били затворени тамо у тој Месној заједници у неком тамо подруму још људи, не знам ни ја сада колико, да су они сада, то би било као да су те ноћи или друге ноћи, али тај трећи дан иза тога минског поља, када смо купили те са минског поља, па одмах ваљда, ако није одмах, онда сутрадан смо ми ишли купити поново те мртве који су били у кућама, у селу, тако, у гаражама и шта ја знам, тако у неким шупама и шта ја знам. То је било по двоје, троје тако на месту, онако видело се измасакрирано из близине, да је то из оружја убијено. Да ли су тучени пре или како, не знам, ко је то могао загледати, ко је то могао видети, углавном су они били, овај кржави и видело се да су и ми смо њих стављали у вреће и ми смо њих, овај возили на гробље, опет у тај транше. И ето тако су текли дани даље.

Онда сам касније ваљда још сам једном, још сам једном био купити мртве, онда више нисам. Једно време ишао је неко други, онда није се ишло, онда је после се нашло још неколико, е онда сам ја, још сам један дан био иза тих, али дан-два касније. И онда је било још, када је задњи дан, још је остало нешто ваљда за купити, мени је то чисто као досадило, рекох, хоћу ја стално купити мртве, и ту је од тих добровољаца неки дошао је опет у ту задругу где буде тај распоред и он, «хајде опет да идемо опет купити мртве». И ја кажем: «Па нећемо ми стално исти». Он је онако мало погледао у мене, али каже: «Добро онда, хајде» и оканио се он мене, није и он је нашао друге неке тамо. Сада, да ли је од тих истих опет неко ишао тај дан или је или није, не знам, али неко је ишао углавном. Онда су се ваљда сахрањивали још ти, јер ти су стајали неколико дана тамо, чуо сам тај камион да је стајао, то се већ предзадњи овај сахрањивао, овај, ти из тога камиона.

И тако су онда ти дани ето текли, тако да сам ја онда са тим, овај се бакћао, махом са тим свињама. То је водио тај Воркапић Милан, он је то већином водио око тога и они су ту задужили Владу Сомборца из села, Хрвата, он је био као задужен исто за ту стоку и он је преко тога и са њима смо ми ишли, они су то одређивали где има, шта има, где ћемо ићи. То се товарило и хране у приколицу неку, не знам, углавном се то возило, негде се хранило где нема никог, неке се довозило, неке се терало, већином се терало у ту задругу првих дана, у то двориште, одакле се камионом

депортирало у Шид, наводно, не знам, нисам ја ишао у Шид, наводно се возило у Шид у клаоницу. Да би касније, ту се већ доста тога накупило, онда су смислили да се тамо код Латаса Боже, има свињац велики доста направити, као нека фарма и онда су они смислили да тамо воде те свиње, тако напуштене које су ходале по селу и свакако, које су биле негде у напуштеној кући затворене, да се више то не храни, да се све то претера тамо. И тај Влада Сомборац и тај Милан, они су мене питали, каже: «Јел би ти хранио те свиње?». Па ја видим сада шта ту може радити, каквог ту има посла за мене, јер радио сам пре тога у «Борову» и ја сам пристао и тако да сам ја онда даље наставио, свако јутро сам долазио прво тамо, то се тамо већ како се довело, прво тамо, они су довели хране и прво то нахранио, а када би то нахранио, онда би дошао опет у ту задругу и онда ако има опет ићи негде нешто дотерати или тако нешто, било шта, још неке, неке нус послове којекакве, како сам ја то још наставио данима радити, то је ишло доста дуго, не знам ни ја сада, месецима, овај, два, три месеца, до после Нове године, тамо негде, први месец, јер већ је зима пролазила, ја сам још то стално био око тих свиња, хранио, док је било тих којекаквих свиња. Да ли ћу још наставити о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли хоћете да направимо паузу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Што се тиче мене, не треба. Хоћу још наставити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо да направимо паузу, зато што из режије мора и трака да се замени, ово што се снима, да нас не би прекинули.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Може, може.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида у 11 часова и 58 минута и биће настављен у 12 часова и 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се наставља у 12 часова и 32 минута.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА ПАВЛА ШИМУНОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шимуновићу, сада ће Вам странке у поступку постављати питања. Кренућемо прво од заменика тужиоца, изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, господине Шимуновићу, ја заступам оптужбу у овом предмету. Поставићу Вам неколико питања, ради евентуалног разјашњења неких околности које сте помињали и раније у својим исказима и данас у току претреса.

У изјави коју сте својевремено дали хашким истражитељима, између осталог сте говорили о томе, када су и због чега поремећени ваши међунационални и међусуседски односи у селу Ловас, па уколико се сећате тог дела Ваше изјаве, не бих да је понављамо, него само нам реците укратко, да ли остајете при том делу Вашег исказа који сте дали хашким истражитељима?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само ближе микрофону да бисмо чули.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, остајем при тој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, да ли је пре овог напада и колико пре овог напада, да ли су неки Ваших мештана српске националности напустили за извесно време Ловас, а потом се у току напада и касније појавили у Ловасу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Баш не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Апсолутно сугестивно питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам питао, да ли је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али садржи и одговор.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислим да нису напуштали, не знам да ли је можда неко појединачно, али овако као породица, није нико напустио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пре овог 10.-ог када је извршен напад на Ловас, да ли је пре тога било неких напада на Вше место и ако јесте, у чему се тај напад огледао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Пре тога је било некако исто овај гранатирање тамо те економије, пољоприведне задруге, то је било пре тога, сада не знам баш точно када, углавном било је прије, било је пре тога. Овако друго нешто посебно, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте у ранијим Вашим исказима да сте пре овог напада имали некакве страже у селу или околу села, па нам само укратко реците, како су те страже организоване, на колико места, какво сте норужање имали и у коју сврху, чему су служиле те страже и то стражарење?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Колико је мени познато, ја сам ту био, то је било једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шимуновићу, само немојте да се померате од микрофона и ближе, да бисмо чули. Ја молим да се искључи ова клима да бисмо боље чули.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Добро, да ли чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада чујемо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Хајде онда. Те страже су организоване једноставно од обичних људи који су овај у селу када је то овај се све више загрејавало, даље осим нашег подручја, то се онда овај нешто организирано, то су биле обичне страже са ловачким пушкама, ко је имао, ко није имао, био си тамо негде на крају села или околу, то је било, не знам, можда неких пет, шест места, то је било једноставно контролирање ноћног или дањског, не знам по дану да ли је то и било, овај, неких улазака у село, овај, непознатих и тако даље, неког могућег напада је ли извршен, не знам, ето тако нешто. Углавном, то није било неко војно организовано, нити је то било да се неког напада, нити нешто посебно, овај, јер био сам једном на овој ту на главној цести код те задруге пољопривредне, ту је био онда још чувар тај, овај, било је нас три, једна ловачка пушка и тај је био чувар, то је био, ја мислим да је чак био и православац, Србин, кажем, тај из Опатовца, он је био чувар, ми смо били са њим, могао је видети шта смо ми имали и нисмо ми никога, нити се ту кога заустављало, нити се кога дирало, нити се кога ништа, то је ето толико ради неке контроле уласка неког, овај, неко нешто, ето кажем непознати, ето тако је то било, колико ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, у односу на напад 10.10.1991. године, да ли су те страже држане пре тог напада, па и на сам дан напада, када је нападнуто?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не, оне су распуштене су прије, прије, не знам баш точно колико, али пре тога су, овај, распуштене биле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико оријентационо пре?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: А пре двадесет дана сигурно, можда и прије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у самом Ловасу и околину Ловаса, непосредно пре напада, неки дан раније или на сам дан напада, било хрватских оружаних снага?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта да ли је било?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хрватских оружаних снага?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На сам дан напада, рекли сте, били сте, склонили се у овај подрум ове задруге, да је са Вама био Паво Ђаковић, да ли је још неко треће лице било са Вама те прилике?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, Мато Батаковић, Батаковић Мато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте прешли тамо у задругу, како су вам рекли Грковић и овај, рекосте, почели су пристизати и остали мештани.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, шта је било са Павом Ђаковићем?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Паво Ђаковић када су, недуго када смо ми прешли преко, дошле су оне, шта ти ја знам, добро, овај седео је на оним, код тих степеница или на тим степеницама, улази онако, прислони где се улази у ту њихову мензу и овај, дошла су нека двојица у шареним униформама, наоружани, непознати и питали су: «Ко је ту Паво Ђаковић?», он је рекао: «Ја», каже, «хајде са нама» и они су њега одвели, да би га ми прекосутра нашли мртвог у кући, у гаражи, шупа, то је наводно гаража, шупа. Баш ја сам био када смо ишли, када смо купили мртве, то је био трећи, - четврти дан, он је лежао два, три дана, није се могао утоварити колик је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте надаље да су у току дана пуштени жена, деца, старци и још неки.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, неки јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, поред Вас, још неких имена који су остали заједно са Вама ту, рекосте у задрузи, па после горе у оне две канцеларије и тако даље?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта знам ко је све био, мало да се сетим, био је тај један младић Антоловић Мирослав, био је овај Ковачевић Антун, Ковачевић Антун, био је Балић Јосип, не знам ни ја, Пеулић Јакоб, мислим да је био и Маџаревић Мато, било је још старијих неки мало људи, овај, не знам баш тај ко је, колко још људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте те прилике видели у том простору било кога од Ваших мештана кога сте Ви познавали?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Те ноћи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, тај дан, први дан кад сте прешли у, значи, тог 10-ог кад сте били у кругу задруге у тој радионици?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, био је овај, то кад смо били још доле у радиони, онда је био је се тај Деветак појавио, мислим да је био и Милан тај, Милан, Милан тај Воркапић, њи двојица мислим да су тамо били, овај, и онда мислим баш да је Љубан, овај, рекао томе овај, наводно да је он рекао томе сину од Иве Антоловића, који је остао тамо ту ноћ, да он одведе као деду кући, ја мислим да је његов тата, да је овај, уватио старог па га одвео кући, па су њих двојица отишли тако да је овај младић остао ту, Ива тај Антоловић. Ето, то знам да су они су пуштени већ кад је то, кад смо ми, пред тог кад ћемо ић ми горе. Кад смо отишли горе, онда ту ноћ до сутра није пуштано ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Није нико долазио горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам за 10.10. тог дана кад сте из тог подрума отишли тамо у задругу.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Ето, то је било у задруги, није нико, овај, ти што су се по дворишту овај, мували, ту је био тај Крњајић, ја сам тога видио, и мислим да је био и Радојчић, не знам баш јо ко је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који Радојчић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Милан. Како се зове он, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали било каквог контакта са њима те прилике?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Те прилике не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да су они нешто говорили, да су.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не знам, нисам ништа овај, ништа нисам, они нису једноставно, они су у пролазу, у пролазу само улазили унутра у ту зграду стару.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте горе да сте Ви кад сте били у тим канцеларијама да је сачињен некакав списак вас који сте остали. Ко је сачинио тај списак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Списак је тај неки, овај, непознати дошао и пописао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам Вас добро разумео.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не знам точно у које доба ноћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам Вас добро разумео, Ви рекосте да сте тај дан односно ту вечер и послеподне видели ту Љубана Деветака?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 10.10-ог?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Он је био кад је реко томе предвече је рекао томе Антоловићу да одведе деду кући. Он лично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Следећег дана рекли сте око подне дошао је Ђуро Продановић.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И рекао да ћете ићи кући а да претходно ће вам се обратити Љубан Деветак.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да. Тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал се то догодило тако? Шта је било?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да. То је како сам рекао, дошао је негде око, не знам око подне углавном, нема везе, око 12 сати, или је било пола један, не знам, само тако некако је било и то доста касно и овај, донео је списак, донео је списак и то је прочитао, нас не знам колко, 10 најмање, можда и више нас је било. Прочитао је и рекао да идемо доле, ми смо изашли ван, стали смо тамо на улици у колону и дошао је Деветак и рекао је да ми ћемо ић као у радни вод, да идемо радити, с тим што је, било је пар старијих Шибалић је био, Шибалић Фрањо, ко је још био, још један је био, старији што су били, њима је реко да они може ић кући, као нису за посо, стари су. А ми да идемо овај, радит. Деветак је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где да идете радити? Шта да радите?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па не знам, ми ћемо као у радну групу, радићемо шта нам буде неко рекао, то су они одредили већ,

одредили, рекао је да идемо у ствари, рекао је да идемо радити, ја кажем, реко ми смо гладни, нисмо ништа јели, каже он, идите кући каже, једите и вратите се. То је онда, причам поново сад то исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, не, не.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Причам поново, кад смо се вратили, онда тако да сам осто још онда два-три дана поново.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И рекосте, једног од тих наредних дана, неко Вас је одредио у групу од вас петорице или шесторице, да кренете по селу и да купите лешеве и да их пренесите на гробље? Ко Вам је то конкретно наложио?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Ти добровољци, прије дана, прије један дан су дошли исто, исто они, па су рекли овај, да као добровољно ко оће, онда су њи 6-7 ишли исто дан прије, ја нисам ишо тај дан, него сутрадан, онда је одабро, онда није пито, него је онда одабро, ти, ти и ти, и овај ми смо ишли, ишо је тај Петроније, он је ишо с нама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је тај рекосте Петроније или ко је већ био, он водио на одређено место где зна да су лешеве, или сте Ви то знали унапред где су лешеве?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, па откуд, нисмо ми знали, он је нас водио и не знам ко је још овај, сад ко је ишо са овај трактором, већ сам заборавио, њи се мењало неколико, Шиме Пејић је ишо касније, он је ишао за трактором, он је после кажем ти водио то, али тај не знам ко је возио, не сећам се сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто су у питању.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Они су знали ди је, кога има и ту смо ишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је само он ишао или је још неко од тих добровољаца био са вама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Само је он тај дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај дан?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Тај дан, само тај Петроније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто су у питању Ваши мештани, да ли се можете сетити иједног имена међу тим погинулим које сте овај, прикупили?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па не знам сад, већ сам заборавио, али тај, прво, прво знам сигурно тог Ђаковића, тај дан. Тога Ђаковића Паву, њега смо прво, е сад онамо смо онда ишли, овај, кажем, сад не знам више сигурно кога смо још углавном, није пуно

тај дан, овај, не знам, било је једно седморица, али не знам више, заборавио сам, не сећам се више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ћу Вам прочитати нека имена а Ви ако можете да се сетите, сетите, ако не, не можете. Мирко Гргић.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мирко Гргић.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Мирко Гргић?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам за оне које сте.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Тај дан, тај дан не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мате Адамовић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да, не, не, највероватније први дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ја Вас питам само за оно што Ви знате, што сте Ви прикупили.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да, не, не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Данијела Бадањак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Цецилија Бадањак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Антун Јовановић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Анка Јовановић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Катарина Павличевић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јурај Пољак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Сад то баш већ нисам сигуран, мислим да није, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јосип Краљевић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Ни он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Алојзије Полић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Како? Није ни он, ми смо само ишли овамо у овај крај већ нама ту не знам баш сад, Стипе Пеулић мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мате Кесер?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Мате Кесер? Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јосип Пољак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Иван Острун?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Нисам сигуран мислим да је он био у кафићу, мислим да да, баш сад нисам сто посто сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драго Пејић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драго Пејић.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Аха, Драгош Пејић, мислим не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мијо Божић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не знам, мислим да, мислим да је он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тома Сабљак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тома Сабљак.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вид Кризманић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стипе Мађаревић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стипе Мађаревић.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Стипе Мађаревић? Ја мислим да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал се сећате где сте га нашли?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не знам. Не могу сад сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За Паву Ђаковића сте рекли. Стипе Пејић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да, мислим Стипа Пејић, њега смо на дворишту нашли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На дворишту његове куће?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Живан Антоловић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Живан Антоловић не знам баш сигурно, мислим да није, не знам, сад сигурно не могу никако, неке су тих покупити дан прије, неки су још били можда и остали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након тога, рекли сте да сте овај, да сте негде успут срели Девчића, кога сте од раније познавали.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Тамо на ручку, на ручку сам га тамо срео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па стоји између осталог да сте рекли да је носио ову маскирну униформу иако је преузео место шефа српске полиције.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : А то не знам, у полицији је то можда било после а овај онда је био у маскирној још.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате у којој функцији је био тада тих дана?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Откуд ја знам шта је, коју су они имали функцију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате? Добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не знам ни какву су они имали функцију. Углавном, он је био тамо кад смо ручали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам добро запамтио Ви сте рекли то минско поље да је било 18.10-ог.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да сте претходно, претходни дан значи, 17. после подне, били између осталог у дворишту те задруге.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви доспели у то двориште, да ли Вам је неко рекао, да ли сте од некога чули да се јавите и откуд сте се Ви затекли?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да, неко је дошао, не знам ко је дошао али неко је, дошо и реко је да овај идемо сви преко у задругу тамо у ту другу, то је као стара задруга преко у ту радиону, у двориште да идемо, у четири сата ће, до три се ваљда радило, ал да ће у 4 сата бити Љубан ће одржат неки састанак. Е тако је било речено и ту смо ми овај, још стојали, чекали после три сата, било је тамо нас доста и онда су ти добровољци овај, њи пришли неколико и казали ајде у колону преко, преко сви у ту задругу. Дал су нас двојица ил тројица исто ти непознати овај, прегледавали тамо, препипавали ваљда да не би имали каквог оружја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал се сећате у каквој униформи су они били? Какве су имали униформе?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Сви су махом били у тим шареним униформама, маскирним.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тог дана 17-ог пре него што сте ушли у то двориште видели још неку другу војску у некаквим другачијим или сличним униформама изузев тих добровољаца које помињете?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не. Тог јутра онда кад сам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, добро, доћи ћемо до јутра, сад само да се држимо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Тај дан ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колко вас да ли можете да се опсетите, процените отприлике колико вас је било мештана ту у том.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : У тој задруги?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У дворишту задруге да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па, 50-60 тако нешто, не знам сад баш, нисам бројао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А тих како рекосте добровољаца заједно са Вама ту, да ли отприлике се сећате колико их је било?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Добровољаца?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тих који су Вас чували ту у том дворишту?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да. Тамо што је седило, увек је било тамо њи једно четворица најмање, а овај, још су неки шетали, значи, њи је било овај, од 7-8 можда и 10 тамо који су се мували.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да се они између себе на неки начин ословљавају по имену, надимку и ако јесте, да ли сте запамтили неко име или неки надимак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па не знам, неке јесу овај, али не знам, е тог Петронија, њега сам овај било једноставно запамтити а овај, не знам баш овај, не могу рећ, не знам баш како.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кад сте га већ запамтили, можете ли га мало ближе описати? Висина, тежина, боја косе.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Средњег раста, слабији био онако, можда шездесет коју килу. Није био неки јаки ни високи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда сте говорили о томе како је у току ноћи дошло до те туче, физичког малтретирања и можете ли се сетити конкретно од Ваших тих мештана, то што сте Ви могли видети? Да ли је неко и на који начин малтретиран, ударан?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ту ноћ.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Ту ноћ?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, између 17-ог и 18-ог до ујутру, до ујутру.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Прије те туче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте. До ујутру.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Прије те туче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, јесте.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : А прије те туче, нешто посебно овај, до зоре саме није, једино само ето како сам рекао, шетали су око нас, па ту ето како су кога ударили, овај, неког мање, неког више и

тако, неког ништа, ту посебно до ујутру није било ништа посебно после тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте поменули то име Петроније да је он био међу њима, да ли сте, да ли је ту ноћ значи, између 17-ог и 18-ог и он био ту међу онима који су шетали међу вама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Био је, био је тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он некога малтретирао, да ли сте Ви то видели?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Није тамо никог малтретирао, само је био у тој групи, ти што су тукли ујутру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у току ноћи било скупљања неког новца, одузимања неких вредних ствари, новца?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, је, да, да, је, то сам заборавио да, било је, али овај, нису као отимали него рекли су овај, да скупимо, извадимо свако новце, саде, они су рекли као све, све у кога нађу овај, да ће га убити или тако нешто. Међутим, ко је како дао, нису нас претресали, нису тражили даље ништа, него заишо је неко од њи и купио то ко је му шта дао, то је купио, а нису нас даље претресали да би тражили даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У овом записнику од хашких истражитеља, између осталог је наведено да сте рекли у вези са тим малтретирањем да су Вас терали да из гласа вичете, «Хрвати су говна».

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : А да, да, то јест. Да, да, то јест, то смо, јел смо ту свашта те којекакве погрдне речи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад, ујутру, да ли ујутро долази неко од Ваших мештана које Ви познајете, ајде да кажемо српске националности, ту где сте Ви били?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Мислите да је долазио се нама представљати, ил је тамо био у пролазу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту био у пролазу? Да ли се ту задржао? Колико се задржао, ако је било тако.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па не знам колко ми се чини, да сам видио да је био овај, тај Крњајић, да је тамо пролазио и Деветак је био, јел он се и појавио он је још неке исто пустио кући још то јутро и сад не знам баш, знаш, нисам више то пуно ни пратио ко пролази, ил је домаћи, ил је овај, ил је онај, тако да овај не знам сад пуно, не би овај, точно сада ту овај, ко је био, ко није био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су то јутро неке од вас тукли ту у самом дворишту, а неке одводили тамо у неку просторију и тамо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да прије су, прије су ту у просторију одвели тога што сам рекао Луку Балића и мислим још Филића овога, како се, Марко Филић, њи двојицу знам сигурно да су одвели прије ове масовне пуцњаве, прије њи да су одвели ту унутра у те просторије, изашли су вани претучени, крвави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, пре свега, да ли је и ако јесте, неко у дворишту ту претучен а да сте Ви то видели?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Ето то како сам рекао, ти десетак је ту претучено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можете сетити имена неког од тих претучених десетак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Имена? Марко Сабљак, Ивица Сабљак, Марин Мађаревић, Ивица, Ивица тај, сетићу се, онда ко је још био Бођанац тај Бошко, ко је још, не знам, већ сам то мало и заборавио, углавном, овај још је ту било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал сте познавали Дарка, браћу Дарка.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Ивица тај, тај Ивица Краљевић и тај онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели Ви кад је.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Сабљак Туно исто, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал сте видели кад је у којем тренутку овај Бошко Бођанац, да ли је пре свега, и он ту.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Шта је било?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели Бошка Бођанца, да ли је он ту претучен?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да, и он је ту претучен, да. И Сабљак Томо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можете сетити.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Шта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој тучи, колико учествује ових како Ви кажете добровољаца у тим маскирним униформама.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да. Једно четири.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте међу њима помињали сте тог Петронија, да ли је тај Петроније био међу њима?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, био је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте чули неко име, надимак за ове, за ове остале?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па не знам, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали од раније Петра, Ђуку и Антона Лукетића? Пре тих, дал сте их познавали?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, јесам, познавао сам их. Онако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су се они то јутро затекли ту у дворишту те задруге и ако јесу, шта се с њима догађало?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не знам, не знам, не знам то, они су, дал су ту и били, не знам, не знам о њима ништа ди су они овај, завршили. Не знам, само знам да су они наводно овај нађени мртви у капели у гробљу, после тог минског поља исто дан-два касније, али ја нисам био, био сам тамо али нисам ишо, ишли су четворица други људи који су их стављали у вреће тако да не знам да је он био сигурно, само сам чуо, чуо од ти људи да је он био, да су они били тамо.А ди су они те ноћи, не знам јел су били тамо ил нису били тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам добро разумео, Ви сте рекли да у једном тренутку на велику капију улази нека друга војска.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У каквим униформама су били?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : То је СМБ униформа, војна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел су имали нешто на глави? Капе? Шлемове?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Имали су те капе, капе војне те, как се зове та капа? Капа је капа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да. Јел имао неко шлем?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они ушли након што је престало ово физичко малтретирање ових људи?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да, да, да, након тога да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико их је ушло отприлике?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Једно 20-25.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте приметили да неко, да неко од њих на тој униформи има некакве чинове?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте уочили ко командује тим људима, односно вама да се постројите, изађете напоље на улицу и да кренете?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : То су овај, причали ти добровољци, они су, ти су махом шутели ти што су дошли та нека резерва, шта ли је, то не знам како би то назвао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Излазите напоље на улицу, да ли можете да процените колико је било тих нових војника у сиво-маслинастим униформама који су кренули са Вама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па ето тако, реко сам око 20 можда и више до 25.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ових добровољаца?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па добровољаца једно десетак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви њих јасно разликовали по униформи?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па ови су били у шареним униформама, маскирним, добровољци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте међу тим добровољцима уочили, који су вас пратили сад доле, некога ко је био у току ноћи и то јутро са вама у том дворишту и физички вас малтеретирао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па чујте баш овај, то су, не знам овај, највереоватније су ти сви, али ја, ко је то могао њи гледати, ко је ко, ниси знао куд гледаш, а знао си куд идеш, овај, ја сам гледо овај јел их познам јел су они били. Ко би други био, него они и још који, можда није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете нам само укратко описати како је изгледала та колона, како сте се кретали Ви? Како ова једна војска, како ова друга? У ком распореду?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Ми смо, ми смо били у колони по два, а ти као што су били тај резерва, шта ли је, то не знам како би је назвао, ти су били иза нас, исто као онако мало ко у некој колони су ишли за нама, а ови су ишли са стране, са леве стране нама су ишли или десне, десне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у току тог кретања, да ли се мењао распоред Ваш и ове ваше пратње?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не знам, не знам баш пуно, не знам, није се мењало пуно тамо док нисмо дошли до тога, до те детелине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте успут пре него што сте стигли до те детелине, да је смртно страдао овај Бошко Бођанац?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете нам само укратко рећи да ли сте Ви то видели и посматрали и како сте видели?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Па чујте, видио сам јел он је био можда 7-8 испред мене, и видио сам како је мало овај, као засто и повлачио се мало ван колоне и реко је да не може, јел чуо сам да је

реко, каже, «ја даље не могу», каже овај и он је дошо ко овако мало засто, и ту је био са те стране, јел је изашао са оне стране тај један добровољац и овај, рекао му је каже, само ти ту каже овај, лези, остани ту каже у каналу. И он се онако као спустио мало у тај канал и онда је кажем, не знам, мислим ја мислим да сам видио да је из пушке ауоматске да је настао рафал у њега ударио, а не знам, чуо сам да неки су, као неко је реко сад дал су ти добро видели, као да је из пиштоља, мени се чини да је из аутоматског и ту га је једноставно убио, у каналу и ту је он остао лежат, ми смо наставили даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажете добровољац, да ли је то неко од ових у тој шареној униформи?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Не. Да, да, то су ти у шареним униформама, непознати, то су ти добровољци а добровољци су ваљда и ови наши овде који су били исто у шареним униформама, а сад како су се они звали, ал ово се углавном звали јел они су добровољно дошли из друге државе и од кале и питај бога од кале је дошо. Шта ја знам од кале је дошо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели да ли знате ко Вама командује да са пута скренете ка тој ливади са том детелином?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : То су све ти, овај ти што ја кажем добровољци, они су заповедали, ови су махом шутили у то време. Само су ти на капији викали да идемо назад сви кад смо ми кренили да одемо преко у задругу, то су једино ти што сам чуо али овај тамо ништа они нису пуно причали, колко сам ја чуо, него ти добровољци, они су заповедали да се иде и како се иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажете они ти добровољци, да ли то подразумевате да је њих више то командовало или евентуално је било другачије?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Шта ја сад знам јел један само, причало је њи више, нису баш њи 5-10 викали углас, али углавном они су заповедали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте описали Ваш улазак у то, ту ливаду, то поље и шта вам је како наређено, само Вас молим ако ми можете рећи како се распоређују ови добровољци, а како ови у сиво-маслинастим униформама у односу на Вас на то поље?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ : Кажем, ти у сиво-маслинастим, они су остали озади те попреко тако, попречке по тој дужној по тој ливади, попреко доле са доње стране, они су били скроз преко те ливаде

постројени, а ови су били поред дужно, поред цесте, чак сам видио једног, или два-три да су били чак на оном преко цесте на оном брду јер вико тај кад је било, овај, око те mine, да је оданде тај неки викао нешто на оног преко пута, углавном, они су били низ цесту постројени према горе, према дужном дјелу, према дуж цесте. Ови су били са доње стране у СМБ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је дошло до те пуцњаве да ли сте видели ко је од њих пуцао, која скупина? Ако сте видели, ако нисте.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам видио јер нисам ни могло видети, они су били мало даље од нас, а ди би их гледо остраг ко пуца. Углавном највише се чула паљба одостраг, сад не знам да су пуно пуцали ови са стране, што ја кажем добровољци. Пуцњава је била одостраг од отих војних униформи, од те групе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад се све то завршило и кад сте се вратили Ви сте били у групи која је сакупљала погинуле на том минском пољу.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ћу Вам читати нека имена, а Ви уколико се можете сетити да се определите да ли је то лице било ту, да ли је страдало или не, па колико се сећате. Маријан Марковић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека сведок прво наброји којих се лица сећа да је скупљао на минском пољу па после га можете питати за појединачне неке ако сматрате. Господине Шимуновићу, да ли се можете сетити које сте лешеве, чија сте тела покупили на тој детелини Ви?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, па неке знам, Сабљак Марко и Ивица то је двојица, Марко Видић, Ивица Краљевић, не знам сад, већ сам то и заборавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли могу сад да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који број, да ли се сећате који сте број тела скупили?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислим да је било двадесет и једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали браћу Златка и Антуна Пањика?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су и они или један од њих страдали на минском пољу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, тај Златко знам да је, а за Антуна не знам, а мислим да је тај Златко био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Николу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Био је Сабљак Томо, кажем то би ја сад моро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Николу Бадањка?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никола Бадањак?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Никола Бадањак? Мислим да није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте се вратили у задругу, ако сам добро запамтио, Ви сте тог 18-ог након повратка учествовали и у купљењу још неких страдалих по самом месту Ловас, можете ли се сетити.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, то је било касније иза тога још.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то касније кад је било да ли се можете сетити имена неких од тих људи и места где сте их нашли?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Е сад то се већ мало заборавило, мислим да је био овај код Боже Латаса у гаражи да је био Кризманић Ђукица, Ђука, био је још неки непознати наводно да је био Товарничанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ближе микрофону.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам га познао, један је био непознат, рекли су неко да је Товарничанин и био је Ђука тај Кризманић, е сад ко је још био ту не знам, још је ту неко био, мислим једно четворица да су били ту, Марко, не знам како се тај презива, кажу му Босанац, он је исто био, сад да ли је ту био или је код Мађаревића Иве био у гаражи, ту је био још изгледа овај Панђа, не знам како се он зове, Фрањо, и не знам и ту је тако било четворо, то се сјећам да је било тих четворо ту, сад ди смо још тај дан баш, сад то више не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вас је и те прилике неко од војника водио на та места где су ти лешеви или сте то знали и без њих?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, мислим да је онда већ тај Пејић Шимун да је он онда ишо с нама и он је, је он је ишо, он је добио списак, сад, он је моро знати од кога је, он је имо ја мислим на папиру неки списак наводно ди кога има. Значи моро би знати јер како би нас одвео тамо, он нас је водио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте и још неке прилике касније ако можете определити време, такође скупљали неке погинуле по

селу, да ли се можете сетити када је то било, имена тих људи, место?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То је још било одма иза тога дан-два, онда већ више то и није било, то је било још иза тога један дан сам још био, кажем то је било кад су те у гробљу кажем кад су те из капеле и исто не знам сад још кад, е Ивица Филић знам возио трактором, то се сећам да је он возио тај дан трактор, а исто је ишо Шима Пејић за нама, он је ваљда знао ди је ко, шта, немам појма, углавном он је као нас водио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Шимуновићу, Бранкица Мајкић адвокат бранилац окривљених Љубана Деветака и Милана Девчића. Ја бих Вам поставила неколико питања и молила за кратке одговоре јер већ сте доста данас говорили. Пре свега да се вратимо пре десетог месеца и овим симболичним стражама како сте Ви данас то описали и објаснили сте да сте то радили да би се водила евиденција односно да бисте имали контролу ко улази односно излази из села, па ми реците како сте ви то контролисали, да ли сте ви легитимисали људе који су вам непознати само у том делу ако можете да ми објасните?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, никако нисмо никог ни заустављали, нити видели, нити контролисали, на цести ко је био, ко је пролазио тај је пролазио цестом било возилом било како, а около села није нико ни долазио није било никаквих улазака тако да није било ништа, ето тако ништа се није ни дешавало.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми да ли сте поводом те евиденције и контроле да ли сте подносили неке извештаје некоме, да сте некога обавештавали о томе какво је стање у селу, односно кретање то које сте контролисали?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, нисмо ништа посебно, не знам да ли је то неко од њих други можда ко је био нешто око тога, неког организатора, не знам, али ми нисмо ништа, ми смо једноставно долазили и одлазили.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ко је организовао вас да држите те страже и да контролишете кретање?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, ми смо имали као неког, ето био је од нас на једном мјесту на пример то је био један од нас, ко и ја, тако неки одређени који је тобоже правио распоред од овога

дијела на пример из ове две улице ту је било једно мјесто и ту је тај један био одређен који је ето правио неки распоред.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите имена тог лица које је правило распоред?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Овај, ја мислим да је био нама овај Филић.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А то кад кажете «мислим да је нама био Филић» да ли је постојала још нека група која је имала неког свог другог који је њој правио распоред?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не знате?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја даље, ја нисам ишо даље осим овога. Једном сам био само игром случаја, не знам, нешто се било тако, још док то ваљда није било распоређено по тим неким онда се било само на тој Економији оно што сам и реко да сам био, једном, ту сам само једном био.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми, ако сам Вас добро разумела, то је било неколико места у селу где сте ви држали те страже, је ли тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се сећате да ли је можда била застава нека истакнута на тим местима где сте ви били?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, то нисам видио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па ја ћу Вас подсетити на Ваш исказ из 1996. године када кажете «два дана након окупације Товарника тенкови су се појавили у близини Фабрике «Борово» и Економије, из тих тенкова изашли су војници и рекли стражарима на нашим контролним пунктовима да морају да скину хрватске заставе, пошто наши стражари нису скинули заставе два или три дана након овог догађаја почело је гранатирање».

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, то је било, да, ето то сам заборавио, тамо на Економији само, е сад је ли то била, по којем је то поводу застава не знам и са «Борова» су они исто скинули, сад шта су те значиле заставе или као, углавном то је било само тамо, нигде није било ја не знам да је било игде каква застава, ето то је било тамо, а то сам ја чуо да су дошли тенковима и да су те, чак и тога у «Борову» исто.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли се сећате можда која је застава била?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам кад нисам био, само сам чуо да је тако било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, нећу више око тога.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ваљда је била хрватска застава.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми у ранијим исказима нисте спомињали да сте Љубана видели првог дана, значи када је био напад 10.10., данас појашњавате да је био у задрузи када сте Ви дошли, па да ли сте Ви сигурни да сте га видели првог дана?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Сигурно то вече, то вече кад смо ишли из те радионе горе у те собе он је био и он је реко томе Иви Антоловићу или је реко том његовом сину, сину ваљда, да одведе деду кући Деветак, е ту сам га видио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Увече?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, то је било већ пред вече, јер онда су нас већ са те писте, са дворишта преместили унутра, унутра у ту радиону и онда је он ту не знам шта је он ту дошо нешто, је ли он ту још шта причо, није, не знам, само углавном знам да је онда још ту баш ту из те радионе је реко томе, сад кажем ти, ошо му је син, а унук је осто, а мени се чинило да је он реко унуку као да одведе деду, јер он је реко да одведе деду кући, ја сам разумио да је овај млад, овај је стар.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Споменули сте данас да сте били.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: А даље ди је он био и шта је био не знам ја.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да сте били на спрату у радиону и да је између осталих био са Вама и Мато Мађаревић, јесам Вас добро разумела да је Мато Мађаревић био са Вама на спрату?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, мислим да је био, мислим да је био и он.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако можете само да ми објасните ко Вама каже да идете на спрат радионе?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Сад сам баш заборавио ко је, је ли Деветак онда реко или је он отишо па је од ових неко реко, не знам то, не знам, то има већ двадесет година баш ја више знам ко је реко сада, углавном нам је речено, не би ми сами ошли горе.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А Ви не знате ко је. Да ли сте можда чули ко је наредио, ако сте чули, неко посебно наређење да је издато у односу на Мату Мађаревића?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Молим? Шта да је било?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте можда чули да је издато неко посебно наређење да се приведе Мато Мађаревић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не, не знам о том.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Данас сте објаснили неку ситуацију неколико дана касније, уствари вратићу Вас прво на сутрадан када сте 11-ти ако сам Вас добро разумела, споменули сте неку пуцњаву, требало је да идете кући, међутим била је пуцњава и Ви сте остали, је ли тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми ко Вас тада задржава, ко Вам тада наређује да останете у радиони?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Исто ти добровољци, њих троје-четворо је било, неки су седели ваљда још тамо били у томе као ходнику горе и ми смо се, кад смо се ми, само ваљда то је таки трен био кад смо ми дошли, ми смо ушли у то двориште, и онда је то нешто, ти троје-четворо су излетили и ту је настала пуцњава према преко на ону стару задругу и они су наводно рекли неко напад, неко њих напада, ето тако је било речено, а то су били ти добровољци непознати. Они су нас послали да идемо горе.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли тада видите Љубана Деветака?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тада?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли тада видите Милана Девчића?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тада не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам никог видио, нисмо ми тамо дуго били, то је био трен пуцњаве и ови су рекли нека идемо горе као да не стојимо тамо, као да се склонимо и тако да смо ми тамо онда још и остали.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли су нека лица приведена том приликом када је била та пуцњава, да ли сте видели то можда?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не, то не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не знате?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам видио никог, нисам видио никог јер отишли смо горе, не знам нисам видио никог.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Реците ми, описали сте након тих пар дана које сте провели дакле у радиони, па поља и Ваш сусрет са

Миланом Девчићем у кухињи, да ли тада први пут видите Милана Девчића у Ловасу? Не мислим уопште него у односу на 10.10.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како, да ли га први пут видим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У односу на 10.10., да, да ли сте га видели пре тог дана када сте разговарали са њим у кухињи?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па не знам баш, нисам имо ни кад видети кад сам био горе баш нисам пуно ни гледо, јер пуно тамо пролази, не знам баш да сам, не знам да сам га пуно виђо, а не би га имо ни ди видети кад сам био горе стално затворен до тада, до тог дана.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Данас сте објаснили па прилично нејасно зато Вас питам, рекли сте Милану «слушај ја сам пуштен био да идем кући, па остао», он је питао «шта је то било, како, ако је то тако да идем кући» да ли можете само да појасните зашто се обраћате Милану Девчићу и шта сте разговарали са њим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Зато што је он ми био познат дошо, не могу питати неког ког не познам, него он је дошо домаћи кога знам, мислио сам да сам, нисам био са њим у никаквој замерки да би се у нечем бојао, ја нисам био ништа, нисам се сматрао у ничему крив. Ја сам једноставно био слободан и њега пито јер сам рачуно што би ја био горе затворен ако сам пуштен наводно, јер наводно сам првих дана одмах пуштен.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Сада ћу Вас питати за 17-ти када сте поново били у дворишту задруге, као и за 10-ти данас први пут говорите да сте 17.10. видели Љубана који је издвојио некакав радни вод. 2003. године сте споменули да сте га видели следећег јутра, значи након 17-ог, 1996. године сте за 17-ти рекли да је неколико људи ослобођено, не знам колико нити на основу чега, 2007. године о 17-ом не говорите ништа уопште о издвајању радног вода, па Вас ја питам.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Није ме нико ни пито, није ме нико пито то.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Ја Вас сад питам да ли сте Ви сигурни да сте 17.10. видели Љубана Деветака у задрузи, у дворишту задруге?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То вече, је л' то вече прије тога?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Пре минског поља.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То вече кад смо тамо затворени, кад смо доведени, прије минског поља?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, за то Вас пита, за то вече.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, то вече да, то вече појавио се Деветак и кажем да је он то вече рекао да ти из радног вода иду и још посебно реко Ивици Филићу «Ивице, устани и иди кући», Ивица се усто и отишо.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: И он је отишо исто унутра. Тако је исто и ујутру било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите да ли је, како Ви тврдите да је био Љубан дошао сам или са још неким?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам сада, шта ја знам, нисам ја баш контролисо баш све ко куда иде и ко шта ради, нисам ја водио записник шта се ради.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, не, немојте погрешно да ме схватите.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Био сам сретан ако останем жив.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Колико је он био далеко од Вас када га Ви видите?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Десет метара, колко је било нас у три реда – четири клупа, он је био испред нас, колко је могло бити далеко, није било километар.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И колико се задржао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Видио сам га точно кад је дошо до Ивице Филића, Ивица био у првом реду мало вишље према горе и реко је «Ивице, устани се и иди кући» и Ивица се усто и отишо.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И колико се задржао, колико све то траје?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То је кратко трајало, ето колко је то, не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И можда ако можете да се сетите како је био обучен?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислим да је био и он у тој шареној униформи маскирној.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Е сад исто за 17-ти да ли сте у дворишту видели Мату Батаковића овог Вашег пријатеља с којим сте се затекли 10.10.?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, не знам, нисам га видио, можда је био али не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли Вам је познато да је и он издвојен 17-ог из дворишта задруге?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, не знам, највероватније да је, јер знам да су као да је било то речено тај неки радни вод, ти неки који раде при кухињи, пекари или не знам, то су ваљда били они.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли је ту било више издвајања или само тај један догађај када је неколицина њих отишла значи одједном или у више наврата?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То вече само један и ујтру је двојетроје, не знам за остале, то знам да је овај Ковачевић Антуна ујтру то је било и Туна се усто и са њим је тамо нешто пар ријечи и није Деветак ништа рекао него је Туна се окренио и томе реко Томи Таушановићу каже «Ајде Бели, каже, идеш и ти», ето то је било то сигурно, а сад јел још ту баш неко не знам више, зато кажем нисам ја правио записник.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, само ми кажите да ли сте 17-ог видели можда Милана Девчића у дворишту?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам баш, нисам сигуран.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, и само бих Вас за 18-ти још кратко питала, ако сам Вас разумела када Вам се обратио Деветак рекао је да се враћате на рад, је ли тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, то је точно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И да ли он остаје ту у дворишту или одлази негде, извините, то Вас питам?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па то сам реко, он је рекао онако гледао је у нас и показао је ваљда на нас који тамо још сједимо на клупама, ваљда је рачунао на нас који нисмо били добили батине те тамо, јел ме разумете. Реко је да се устанемо и да идемо преко у задругу да идемо радити, да наставимо поса. Међутим ми смо се устали, како сам реко ми смо се устали али ови су у тим војним униформама дошли на ту капију, ту су била само онда врата она мала отворена, а капија је била затворена велика и они су грунули на ту капију, ми смо се били нас седам-осам сигурно ја знам, устали, устали као ићи ћемо преко, међутим у тим моменту се та капија отворила и ови су дошли каже «Куда, куда, сви назад» и ту је почео то као неки метеж и они су сви у колону и тако само и отишли. Ту су заповедали ти, а Деветак је као рекао да идемо преко али није испоштовао, сад јел он није могао са овим шта или није хтео или шта је, не знам и шта је он мислио, не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан господине, ја сам Градимир Налић адвокат, ја браним Милана Радојчића, с њим нисте у завади некој, нисте као ни са Девчићем?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли се познавали са Миланом Радојчићем пре?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, јесам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И у каквим сте односима били?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па добри, нисмо били неки овако пријатељи посебно али добри смо били, ништа нисмо имали, никакве.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Је ли Вама познато да је Милан Радојчић, Вама лично познато, починио било какво кривично дело?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мени?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мени не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Е сад мало да се вратимо на ту Вашу сеоску стражу, да ли је постојало нешто што се звало Кризни штаб у Ловасу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чујте, ја не знам, ја сам био један обичан који сам ишо, ја се тамо нисам нигде петљо у никакве.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, је ли постојао или није Кризни штаб да ли сте чули за њега?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, нисам чуо за Кризни штаб и шта је било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате, добро. Реците ми молим Вас, једну ствар још, је ли било некаквих других војних или полицијских снага у Ловасу пре 10-ог октобра?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Колико ја знам не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли Вам познато да ли је можда било једно одељење полиције из неког суседног града смештено у новој школи у Ловасу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте виђали у месту илочки полицију?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате, добро. Кажите ми молим Вас, каква је била уопште да кажем шта је претходило уопште свим тим догађајима по Вашем мишљењу какви су односи били

међунационални? Јер видим Ви сте били добри са свима, ево и са Миланом.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па да, како мислите како је било?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како је то све почело ето?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Док није дошла, овај, тај преокрет ето то је онд дошло до тога.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Какав преокрет?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ко је ту шта узроково.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Какав преокрет имате у виду, који преокрет?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па преокрет, то кад се, овај, било гласање и то кад је прошло око тога онда су, овај, онда је то почело комешање и даље, даље, даље и ко је ди, док није дошло и до нас, сад ко је ту шта, због чега то Срби нису прихваћали, овде се тражила држава друга и издвојење.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад је по Вашем мишљењу почео рат у Хрватској?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам баш у Хрватској кад је почео, само знам да је код нас оно било за 01.мај те године то је било оно кад је у Борову селу то било ето од онда су почели ти већи како бих то назвао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И по чему се то још манифестовало, је ли било још неких војних покрета у околини села, догађаја неких других итд., можете ли нешто о томе да кажете? На пример.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, прије, прије тога свега?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, пре октобра.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, не знам осим тога да сам то чуо кад су, да су то били неколко прије кад су то гранатирани нешто прије.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта је гранатирано сећате ли се?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па видио сам тамо оне зграде, складишта, на тих пар складишта сам видио онако рупе мало веће од граната.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад сте то видели?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То сам видио између тих дана после тога дана, после тога дана ишо сам по јабуке горе и онда сам видио да је то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми сећате ли се те борбе, да кажем, за Товарник колико је трајала она?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: За Товарник?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чујте, па једно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли Товарничани пружили неки отпор?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па не знам, нисам ја био тамо, наводно, не знам шта је било, не могу ја сад причати шта сам чуо или шта је не знам тамо било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па и до сада сте причали понешто што сте чули, није то лоше, можемо и проверити то, него просто да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па добро то сам чуо о свом селу, али не знам шта се дешавало у другим селима.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али ја Вас просто питам Товарник је суседно село малтене и да ли је после пада такозваног Товарника дошао неко из Товарника у Ловас?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мјештани?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Мештани, борци, нејач?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Само мјештани.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само мештани.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мјештане сам видио од тих цивила да је дошло.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли их пуно дошло, је ли их дошло пуно?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па чујте, не знам ја, нисам их ја бројио али неки су дошли, неки су отишли одма, неки су као дошли и отишли за Илок, е сад шта се ту сматра дошли, неки су дошли па су и отишли, већином су сви отишли за Илок, нисам их ја ваљда гледо и бројо и примо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми молим Вас јесте ли Ви видели неке тенкове у то време?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ди? У Ловасу?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па ту у Ловасу, поред Ловаса?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте, а како сте онда знали да изјавите Хашком трибуналу «Да су из тих тенкова изашли војници и рекли стражарима на нашим», одакле је Вама то познато? Сећате ли се те Ваше изјаве?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па нисам то реко да сам видио, то сам чуо да су дошли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, овде је написано као да сте видели, Ви кажете «тенкови који су се појавили у близини Фабрике «Борово» и

Економије, из тих тенкова изашли су војници и рекли стражарима на нашим пунктовима да морају да скину хрватске заставе» итд., од кога сте то чули?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То сам чуо, чуо сам, али нисам ја био тамо. То сам чуо да је тако било.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте ли Ви прочитали изјаву дату пред Хашким трибуналом, јесте ли Ви прочитали ту вашу изјаву некада?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не могу ја знат, валда сам прочитао, не могу ја знат шта је било прије 20 година, сваку ријеч.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, не, ја вас просто питам да ли вам је предочена, прочитана изјава пре него што сте потписивали?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па је.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте је ли?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Је валда, не знам, не знам више.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате дал вам је прочитана, добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То је било прије 20 година, не могу ја само водит бригу валда о том рату.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, да. Кажите ми молим вас, јел вам познато нешто у колико рунди је било преговора између војске и представника села?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ма не знам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате, добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чуо јесам да је било неких, али не знам ни колко, ни ко, ни шта.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А рекли сте тамо данас у исказу да је један од чувара ту који је шетао, контролисао улицу био чак православац, можете ли да се сетите ко је био тај чувар, стражар пре 10-ог, рекли сте да је чак један православац био ангажован и шетао тамо као стража или чувар, тако сте га назвали Ви данас, у селу за време док се држале те сеоске страже, спомињали сте некога чувара који је био православац?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не, не, он је чувар, он је био задружни чувар.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, је ли он био наоружан?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, он је имао своју пушку задружну.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И где је он то шетао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Није он никуд, шта је шетао, он је био чувар, дал знате шта је чувар, чувар задружни, имао је своју кућицу и био чувар у задруги.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим вас, да ли вам је познато шта је једном приликом током преговора вашем представнику речено да треба да учини?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како мислите?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па да ли је, знате ли шта је тамо речено тим вашим представницима кад су ишли на преговоре с војском?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чујте, праву истину ја не знам, јел нисам био у никаквим тим.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала, а кажите ми молим вас, ајте да се вратимо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Онда, ако си чуо рекла казала то је.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Ајте да се вратимо у село мало, односно у околину села, знате ли место које се зове Сора, да ли вам је то познато?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сора, Савезно омладинска радна акција, место једно било тад, сећате ли се тог места?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Аха, Сора.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Добро, да, да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта је тамо било, шта се тамо налазило према вашем сазнању?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како мислите шта се налазило?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па да ли је тамо, шта се тамо налази на том простору, јесу ли то неки објекти, ко је смештен у тим објетима у то време?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја, били су, објекти су били од пољопривредног добра ПИК-а.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А не знате да су тамо биле неке војне формације смештане на том терену?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па чујте, да сам можда нешто и чуо, можда је, али, нисам ја тамо ишо.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па јесте ли чули? А јесте ли чули бар, шта сте чули?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па чуо јесам да је нешто било.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта сте чули да је било?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па чуо сам ето да је било тамо као неки, да је то не знам, не знам како би то назвао, можда, или нека обука.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Чија је то обука, је ли то Хрватске војске или неке друге војске?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па Хрватске ваљда.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми молим вас колико је удаљена та СОР-а од Ловаса?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па једно пет километара.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте ли чули је ли био генерал Анте Росо инструктор у том центру?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, не знам то.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте чули, добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Знам да је нешто причано, неко, да је то нешто било, али тамо ко је био, шта је био то.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јел спомињан генерал Росо?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја никаквог ни генерала ни, кажем ја сам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А знате ли Јосу Миласа можда?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Знам, за њега сам чуо, не знам јел он радио у задруги ваљда.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта је он био тамо у Ловасу у то време?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, знам да је био радио у задруги, шта је он био појма.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли га видели некада наоружаног с калашњиковим и пиштољем?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте ли видели некада господина Цирбу, знате ли господина Цирбу, познајете ли га?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Знам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта је он био тада у одбрани села, је ли био нешто?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја, у каквој одбрани села он био.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте ли га виђали некад под оружјем? Ја само да вам кажем, овде је господин Цирба изјавио да је имао калашњиков и пиштољ.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Добро, то је његов проблем.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли га видели некада?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам га виђао, нисам га право виђао никако а не под оружјем.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. А кажите ми шта је данас господин Цирба тамо, каква је његова даља будућност била политичка и тако даље, шта он тамо ради?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па сад, био је начелник општине а сад је.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Важи, хвала. Кажите ми молим Вас када сте описивали тај ваш прелазак из подрума тамо у задругу, Ви сте рекли данас да су два непозната човека тражила по имену Пава Ђаковића. Је ли то тако данас као што сте рекли?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да. То је одмах недуго, чим смо прешли.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта значи непознати људи, јел то нису били мештани или јесу били мештани, вама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нису, нису били.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нису били мештани?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То нису били мештани.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми молим вас, где се се Ви налазили кад су Вас ти дозивали, ти непознати људи кад су Вас дозивали, где сте се налазили Ви и Паво и да ли је био још неко с Вама, трећи?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, па у подруму, Мато Батаковић.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И Мато је био с вама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: У подруму те, преко пута, да и Мато.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И шта Ви чујете, гласове неке, дозива вас неко, Ви не видите те људе или их видите кад вас дозивају?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисмо их видели, јел то је подрум.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро и кад сте изашли из подрума, шта сте видели, кога сте видели?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Кад смо изашли из подрума видио сам ето та четири човека наоружана.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесу ли они осим што су дозивали пре него што сте изашли Ви из подрума, јесу ли још нешто радили они ту, а да сте Ви могли чути или?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како мислите? Та четворица?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, да, та четворица.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Та четворица?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, они су само дошли на врата од подрума.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли чули да нешто лупа?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ту не, него су прије тога док нису дошли лупали су горе, јер изнад тога је.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где, шта?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ту нека та пивница где се продаје пиће било, ту су лупали и онда је затим се грунила капија од ове, чула се капија од ове, од те задруге од дворишта и онда су они дошли у двориште, и ето дошли су на тај. Прво чуо сам тамо да је неко викао на оним има још један подрум.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ево ја ћу да вам кажем, Ви сте господине Павле у свом исказу у Хашком трибуналу рекли да када сте изашли из тог подрума Ви и Пава, тада смо каже чули како Срби дозивају Пава по имену и како ломе инвентар у продавници, вероватно су схватили да унутра мора да некога има, јер је Павов аутомобил и мој бицикл били паркирани испред зграде, тада смо одлучили да изађемо из подрума, када смо изашли видели смо тројицу људи од којих је мени један био непознат, док су остала двојица били Мирко Рудић из Ловаса, обучен у цивилно одело и наоружан пиштољем и Душан Грковић из Товарника у маскирној униформи, наоружан аутоматом. Је ли то тако било или је било како данас кажете?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па како сам данас реко.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тако сам реко, исто тако.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, данас сте рекли да су била четири непозната човека, а овде видимо да су била три од којих је један непознат а?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не, не, реко сам један или два непозната и ова двојица.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ове данас нисте спомињали, добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Била су тројица или четворица.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Какве то везе има, па нећу ја стално бројат валда колко је кога било и где је био и шта је имао. Јел била три јел била четири, ова два су била.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Немојте се срдити, ми ово радимо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Немојте Ви тако, Ви исто као да ја, нисам ја никог ни убивао ни малтретирао ни мувао ни ништа.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, Ви сте сведок, ја вас питам сведока само за ваша сазнања.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да су мене питали не би до овога дошли.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро и мене господине.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја сам реко тако, када сам реко три или четири, какве везе има.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, добро. А кажите ми молим вас овако још. Ви сте, ја вас подсећам, Ви можете и да заборавите наравно, грдно је време прошло, не само да заборавите догађаје него.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па нормално, па не мислим ја валда само о томе.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Него и шта сте тад говорили, нормално је то. ја само желим да појаснимо још једну ствар већ кад је у питању поређење тих изјава.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам јуче шта сам јео а не шта је било прије.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим вас, да ли познајете Милана Радојчића Бајицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милорада Радојчића.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Милорада, да, Радојчића Бајицу.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Бајицу?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли вам је он познат?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Молим?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли познајете то лице?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, познам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте ли га виђали негде тих дана?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам баш сигурно, али мислим да јесам, а сад.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли могу да вас овако питам. Да ли сте га можда виђали у друштву Ђуре Продановића?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па не знам, не знам баш, нисам ја њега пуно виђао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је Ђуро Продановић правио спискове у дворишту некакве?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Он није правио спискове, он је само донео горе, то кад је сутрадан, он је само донео горе списак. Ово су све правила спискове доле кад смо били на дворишту сједели, то су ти непознати.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте описивали ту ноћ 17-ти на 18-ти, а описивали су и други сведоци, па рецимо тако Мато Батаковић с којим сте Ви били, каже донели смо клупе и остали у задрузи целу ноћ, пописивао нас је Ђуро Продановић, Бајца Радојчић и тако даље. Да ли сте Ви тога такође сећате на исти начин као господин Батаковић, да ли можете да се сетите?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, ја не знам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не можете, добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја знам да ме пописивао неки непознати и кад сам реко још како се зовем, ево то је ко дан данас, он каже како се зовеш ја кажем Павле Шимуновић, каже право српско име.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми молим вас, ево још једно питање. Само ме занима, тамо сте мало час описивали тај трагичан догађај на минском пољу и говорили сте о, мени је занимљив један могући правац одакле Ви мислите да су стизале команде, па сте говорили можда чак и са брда, преко пута, односно иза минског поља, је ли то брдо изнад, је ли то вис изнад винограда?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не, чекајте, овако, с којег брда?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Рекли сте да се и са.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Команде.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То сам реко преко цесте, јел знате како цеста иде, како цеста иде, не иза нас, иза нас је дола, са леве стране је цеста и иза цесте има повишење мало, брдо, ту је ди су ти виногради.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико високо отприлике?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ту је ди су ти виногради.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И колико је то удаљено од самог минског поља отприлике и каква је ту висинска разлика?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ето само колко је цеста.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само пут дели јел тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Само цеста и два канала.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала најлепше, немам више питања. Хвала на вашем труду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Шимуновићу, ја ћу за вас имати кратка два питања, од којих је прво можда лично, али ево тог

питања. Да ли сте пре рата били у добрим па и пријатељским односима са Жељком Крњајићем?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да. Јесте ли чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја се извињавам нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је да.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала, нисам чуо. Можете ли нам рећи да ли вам је Жељко Крњајић урадио било шта лоше у време ових дешавања у Ловасу или није?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мени?

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, лично вама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мени не, не.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Дobar дан господине Шимуновићу, имаћу неколико питања за вас. У својој изјави Жупанијском суду у Вуковару на страници 3 објашњавали сте униформе, па кажете војници су имали различите одоре и те шарене су биле различитих боја, неке свјетлије жуће, неке тамније.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, тако је и било, ја све рачунам шарене, па не сећам се која је каква.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Да, да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Биле су, да различите, неке жутије, неке оваке, неке, није било све исто.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, ово је само увод за моје питање. Да ли се сећате.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: А један знам да је био у тој некој зелени, било је свакаквих.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: У колони у којој сте се кретали према тој детелини да ли сте видели више ових светлијих жућих, или оних тамнијих. Да ли се сећате сад? Ако се сећате.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не могу ја сад знат каквих је било, нисам ја мого то валда гледати.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Само вас питам уколико се сећате. Уколико не.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, не знам. Немам појма, само знам оно из ближег виђења кад је оно било да сам видио да су неки имали ту неке жуће мало, да нису као биле баш све исте.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала вам. Е сад тамо у детелини, Ви кажете данас нисте гледали назад, да је долазила пуцњава највише

одострага. Да ли можете да се изјсните, да ли знате, да ли су се у детелини иза Вас људи кретали у једној линији или је било више линија, ти наоружани људи? Да ли Ви то знате?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам баш сигурно, али мислим да је то била једна. Не знам сигурно, како ми се чинило кад смо ми први пута кретали, кад смо се ми већ окренули према горе, нисам гледао за собом шта се декшава.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Разумем, разумем.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Али кад смо ми први у колону кретали према, преко те, онда сам видио да су они распоређени доле, доле на почетку.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Добро хвала Вам.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислим да су били у једном реду.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам, то је све што сам имао за Вас, хвала Вам.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље питања. Само пре Вас.

Адв.БРАНКО ДИМИЋ: Добар дан, имам једно питање за сведока. Колега Вас је мало час питао у вези боја ових маскирних униформи, тај дан, у том кретању према детелини, описали сте те боје како сте их Ви запамтили. Да ли можете да се сетите да ли је међу тим маскирним униформама било и неких које су, које имају знатно ситније шаре од уобичајених маскирних униформи? Описивали сте боју, сад питам за величину тих шара ако можете да се.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па не знам, али чини ми се да је. Чини ми се да сам приметио да је било, али, па не могу ја, кажем нисам ја то валда снимао да знам.

Адв.БРАНКО ДИМИЋ: Па добро, колико можете да се сетите. Хвала немам више.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Углавном нису били једнаки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро изволите даље.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добар дан. Молим Вас кажите ми да ли познајете Вашег мештанина, суграђанина Антуна Пашу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Антуна Пашу?

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Паша Антуна?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Познајете га. Да ли се сећате да ли је био са Вама критичне прилике 17-ог и 18-ог на лицу места у дворишту задруге?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не знате, нисте га видели том приликом тамо?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Оппростите нисам Вас чула шта сте одговорили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна каже.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ал нисам сигуран.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала. Да ли сте лице које је како Ви кажете командовало тим походом ка детелини видели током корачања ка детелини?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Молим?

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте лице које је како Ви кажете командовало вашом колоном, давало наређења док сте ишли ка детелини, видели током кретања ка детелини?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, шта смо видели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приговор на ово питање јер сведок није рекао једно лице, него ту је причао ко је стигао, тако да он може да определи да ли је неко конкретно командовао.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја јел то један причао или је њи више, па ко да, јел Ви мало имате, да сам ја валда, нисам ја компјутер да сам снимео валда све шта је ко реко и ко је био и како је био. Нисам видио себе а не другог, само знам да је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас је на питање тужиоца рекао да не може да определи да ли је један или њих више те команде, у ствари да их је више ту.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ви сте давали три изјаве пре ове изјаве и ни у једној изјави нисте споменули лица са којима сте сакупљали мртве по селу. Ја ћу Вам цитирати последњу изјаву, значи прву сте дали 13.03.'96., другу 17.12.2003., и последњу 23.11.2007.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тачно што сте сад рекли, управо у тој последњој спомиње Петронија да је ишао са њим.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја уопште нисам поставила питање.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Није у последњој, није у последњој.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја Вас молим, ја уопште нисам споменула Петронија.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Петроније је био први дан кад сам ја, тако сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али сте споменули, ни у једној изјави није споменуо лица с којима је ишао да скупља лешеве, а ја вам кажем да је у овој последњој 23.11.2007.године помињао да је са Петронијем ишао да скупља на гробље први дан кад сам сахрањивао мртве. Упозоравам Вас да нетачно презентирате да нигде није изјавио.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја ћу цитирати његову изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да цитирате, ево ја сам сад навела да је у овој изјави од 23.11., спомињао да је ишао са неким лицима и скупљао лешеве и конкретно Петроније.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па ја уопште нисам поставила питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али сте ставили примедбу која није тачна.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја Вас молим, значи ја хоћу да поставим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али та примедба коју сте ставили није тачна.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па ево ја ћу цитирати његов исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немате шта да цитирате, ја Вам кажем ставили сте примедбу која није тачна, јер сте рекли да ни у једној изјави није споменуо да је с неким ишао да скупља лешеве.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па ја хоћу да цитирам његову изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, коју, шта да цитирате?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ево изјаву од 2007.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево цитирајте.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ево. Значи «мислио сам да ћу ићи радити пољопривредне послове, међутим био сам распоређен да скупљам мртве по селу, што смо радили са приколицом и трактором, међутим сада не сјећам ко је још са мном то радио». Моје питање гласи, Ви сте рођени у селу Ловас, да ли познајете своје сународнике?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Познајем ја, па јел Ви знате шта је било прије 20 година, ко је био с Вама.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја Вас питам.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па ако сам реко да знам или да не знам, онда не знам, онда сам заборавио.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па како сте запамтили име Петроније, а не знате имена Ваших сународника?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како не би знао кад је он био један, тај који га знам и који је био тај дан први кад сам ишо.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Значи запамтили сте његово име а нисте запамтили имена Ваших сународника?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нормално да нисам, нисам ишо један дан, ишо сам три, четири дана, баш ја памтим који је то дан био и ко је био.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А овде сте изјавили да је Петроније један пут био са Вама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па он није купио, он је нас водио, један дан он је био, други дана су били неки други, онда је био Шима Пејић један дан, шта ја знам ко је сваки дан био. Нису они купили, они су нас водили.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Изјавили сте да сте добили два шамара од непознатих војника.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте успели да сазнате у међувремену који су то војници од којих сте добили шамар?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, нисам. Само знам да је био тај неки нижег раста, мало јачи, а имао је ту неку, не знам, као војну, али нека онако зелена.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А није Вас интересовало како се зове?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, јел сам га питао валда како се зове. А?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, питам Вас да ли Вас је интересовало да сазнате име?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Интересовало?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па ди да сазнам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па ту, било је доста.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Што ме било брига како се зову, било ми битно жива глава а не како се он зове, шта ме брига како се зове.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете где сте седели у ком реду и док сте седели на клупама и ко је седео поред Вас?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Поред мене је седио Тома Сабљак и Ивица Краљевић.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У ком реду клупе сте седели, у ком реду? Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислим другом, не знам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А на којој страни?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Према горе, према горњем, не до капије него према горе.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ви сте били у војсци, колико сам причитала из Вашег исказа који сте дали пред Хашким трибуналом. Кад кажете паљба, шта под тим подразумевате, да се пуца из ког наоружања

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Из пјешачког наоружања.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Каква?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па из пјешачког наоружања, пушака.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Какве пушке?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Аутоматске, полуаутоматске пушке.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па јесу ли аутоматске или полуаутоматске, да ли се разумете у?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па како не би разумио, па нисам ја гледао валда свако ко има шта у руке. Шта Ви мислите, валда сам ишо од једног до другог па гледао ко шта.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, ја Вас питам.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па не знам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У реду, хвала немам више питања.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ко је имао аутоматску ко је имао полуаутоматску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, од оптужених јел има питања.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан. Павле ако се добро сећам твоја кућа је горе у Владимира Назоре у делу брда према гробљу, јел тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Колико је далеко твоја кућа од куће покојног Боже Видића? Колико Вас кућа дели?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па једна, две, три.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Три?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи и гробље није далеко од твоје куће, јел тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Није.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел можеш опрости мало гласније или ближе.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Није, није далеко.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Или ближе микрофону, чисто да те чујем.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Добро.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те, да ли се сећаш ове куће тамо почев од Амбринц Антуна закључно до куће покојног Славка Штрангаревића, кад су запаљене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, означите улица која је, ми уопште не можемо.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је преко пута њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците која је улица, све, да можемо.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Владимира Назора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, да можемо сви да пратимо.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па прије него што сам му поставио питање констатовао сам улицу Владимира Назора на гробљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел се сећаш кад су те куће запаљене?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чуј, не знам точно сада како бих.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ајде да узмемо као оријентир.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Знам да је касније, у каснијем дјелу, није било то никако у почетку.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Није било у почетку то знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да узмемо као оријентир минско поље, догађај на минском пољу, после или пре?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам сад сигурно, само мислим да је то и касније.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислим да је касније.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Реци ми молим те после Амбримчеве куће дође кућа покојног Јосипа Рендулића званог Јоја, јел тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли, обзиром да си ту у комшилуку, да ли си сазнао отприлике којих дана је он убијен?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То не знам, не знам ништа, ето ако сам шта чуо да је можда то исто, не знам, у почетку, а не знам којих дана.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислиш пре минског поља или?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па ја мислим пре, мислим али не знам, ја баш не знам, не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А реци ми да ли оријентационо знаш кад је убијен Божа Видић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Божа Видић. Он је касније то исто још, о богома не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Доста касније од минског поља, јел тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, доста, доста касније, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај први, нисам само чула за кога сте питали, за?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: За покојног Рендулић Јосипа званог Јоја, то је отац од Адама Рендулића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те кад си ти запазио и да ли си запазио војни пункт ту код гробља на крају твоје улице Владимира Назора, на том брду?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како мислиш, који војни пункт и када?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си запазио и од када си запазио да постоји војни пункт на крају твоје улице, значи ту тик уз гробље?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислиш ове војске ЈНА, то што је била за време рата?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па било каки пункт са наоружаним људима? Ето који је био и ноћу и дању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био пункт неки а да ви то се сећате?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чекај, кад мислите ви то јел био?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па после 10-ог, после 10.10., то мислим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, да. То је било али касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад касније?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То је било после минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: После минског поља, сигуран си?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, а ти кад си ишао из села кући, тих првих дана кад си добио могућност да одеш кући, па преко степеништа до твоје куће нигде те нико није заустављао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тих првих дана није.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ниси виђао ни тенкова на том делу крај, овога Лутровићеве куће, па ту преко степеништа горе код Пемперове куће?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси сазнао икада и чуо то кад је погинуо Божо Латас, на који начин и од кога, где је погинуо?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чекај, чекај, какав Божо Латас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Божо Латас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Пардон, Видић Божо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да. Не знам, не знам ништа, не могу ништа рећи само сам, колко сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само немојте од микрофона, приближите се.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам био код куће кад се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна каже за тог Божу Видића кад је, ни како.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Немам појма ко га је убио, само сам чуо да је нађен убијен.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси ли можда учествовао у сахрани његовој?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислим да нисам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Данас си споменуо овог Јосипа Лукетића да је на путу тамо према тој детелини да ти је спомињао свога сина Нину, је ли тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли се то ради о његовом сину Николи Лукетићу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ваљда.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па ваљда, другог сина нема осим њега.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Он ме је питао јесам ли видио Нину, је ли ту Нино.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш да ли је и Нино, односно Николина исто био затворен 17-ог на 18-ти, да ли је ноћ провео ту у том?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не, не знам, не знам, не могу рећи да сам видио, нисам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми кад си говорио о овом 10-ом кад си притворен, па 11-ог си изашао ако сам добро запамтио негде после девет сати, десет си био у дворишту.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па добро шта ја знам колко је сати.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Али пре подне углавном.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па да, пре подне, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па си говорио о некаквој пуцњави у то време, је ли тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: А то је било поподне, тако сам реко, кад сам се вратио са ручка.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извини.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Знам да си нас послао кући да идемо јести и да се вратимо, је ли тако било.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, а реци ми јеси ли приметити у дворишту то кад си одозго сишао пре подне да се налази војни камион?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Пре подне?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Кад смо ишли кући, не знам, не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна човек, каже човек нема појма.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не чујем, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не зна каже, нема појма.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, нисам видио никакав камион.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Немам више питања, имам примедбе.

Прво 10-ог сигурно ме сведок није могао видети ту где је спомињао где ме је видео јер ја једноставно нисам био у Ловасу 10-ог пре двадесет сати навече, 11-ог исто тако једноставно нисам тамо долазио. Примедба на почетак сахрана није 11-ог, нису сахране почеле, него тек 12-ог. 12-ог је ископано тај.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он ни рекао да је 11-ог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није спомињао, само мало.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тај први, други дан сам тек био натраг поново тамо се вратио, онда још два, три дана тек сам онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је и рекао, није рекао 11-ог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. 17-ог исто тако нисам био тамо у дворишту задружне радионице, а 18-ог јесам и издвојио сам више пуно људи него што сведок спомиње и то сам долазио сигурно после девет сати не раније.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Е па не знам ја, нисам ја пратио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И имам приговор на ову униформу што спомиње никад ме није могао видети у униформи.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: А то вече, јел си пустио Ивицу Филића и још ту радну групу, реко си «Ивице иди кући».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље. Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добар дан желим часни суде и свима присутнима. Павле ја сам Милан Радојчић и желио бих ти поставити само неколико кратких питања. Рекао си да си учествовао у прикупљању лешева наших погинулих мештана хрватске националности, је ли тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Кажи ми све те које си ти, у чијем си скупљању учествовао ти си лично познавао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислиш те мртве?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да. У чијем си ти сакупљању учествовао све си их лично познавао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па чуј, не знам, то је неко водио неки списак се уписивало ко је, али једино једног знам да нисам тога, наводно су рекли непознат, неко је од нас само рекао «Товарничанин», а сад ко је био тај један јер, то само знам тај један је био.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована судинице, не чујем га ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже један је био Товарничанин непознат.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Остали су били наши мештани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали из Ловаса.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Неко је био реко да је Товарничанин, један, само знам тај један да је био.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала лепо. Јесу сви погинули били у цивилној одећи, није ниједан био у униформи хрватске полиције или «Зенги»?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па колко ја знам не.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ове које си ти видео?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Кажи ми јесте их стављали у санитарне оне црне велике вреће?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли си видео ране на њима?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам ја видио посебно ране, само сам видио у тих пар наврата кад смо те нарочито код Иве Мађаревића и то тих пар што је било и код овога Латаса Боже, тих неколико што је било то се видило се онако да је малтене су биле и ране се видиле, то су баш онако били испарани, а сад то, ове остале нисам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у гаражи Иве Мађаревић јер ће да, изговорили сте код Иве Мађаревића па ће испасти да је код тог човека, значи у тој гаражи лешеви који су били то је сад што објашњавате, је ли тако?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли си можда приметио да на њима фале делови одеће или су били нормално обучени?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, не знам баш, нисам приметио баш да немају одјеће, а да су мало били можда попарани, не знам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добро. И још нешто, молио бих те да обратиш пажњу на ово питање.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Кажем, нисам ја пратио ко је како изгледао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли си приметио на тим лешевима наших мештана хрватске националности које си ти скупљао нешто посебно односно карактеристично и заједничко за све?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, не знам шта би то било.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јеси или ниси?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ништа нисам посебно, не знам шта би то било.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала ти најлепше, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Имам само примедбу. Пошто се каже да су сви мештани хрватске националности носили траке на левој или на десној руци ја сам нагласио поштована председнице, да ли је нешто посебно и карактеристично што је била ознака за све приметио, није приметио, да су имали то он би то вероватно приметио и нама рекао. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан. Оптужени Зоран Косијер. Сведок је изјавио да је служио војску, па мислим да ћемо лако се договорити око неких ствари. Интересује ме да ли је, колико је униформи различитих запазио у селу Ловас?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како мислите колко униформи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте униформи запазили у селу за све то време почев од 10-ог па надаље, посебно у том периоду од 10-ог до 18-ог?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: У том периоду сам само запазио те шарене и те бивше војне, а касније не знам, видио сам неке полиције или милиције да је било али то је било касније мало, то није било у почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ово се покидало не вреди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је сведок да је видео бивше војне и маскирне.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекао је да је од маскирних униформи видео две врсте, једна је зеленкаста, једне жућкасте, па ме интересује колико је војника у тим жућкастим униформама видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где и кад?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Где и када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас ја питам, прецизирајте питање, где и кад, колико војника?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: 18-ога ујутру?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ваљда сам записао тај сат и дан кад сам кога видио и какав је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непрецизно Вам је питање.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта ја знам, видио сам их тих дана, видио сам да нису сви исти.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да је нека униформа оваква, нека онаква.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли сте их видели 18-ога.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта је то мене занимало какву је имао униформу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питао бих сведока да ли је те војнике видео 18-ога ујутру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које војнике?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У тим жућкастим униформама

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је то и унето да јесте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Кажите ми када смо дошли до спорнога поља са детелином, војници у униформама какво су све имали наоружање?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Који, који војници? Ти у СМБ-у?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ти који су били тамо на лицу места.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ти у СМБ? Шта ја знам, нисам ја ваљда сваког гледо какву је имо униформу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекли сте да познајете наоружање.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Познајем наоружање, нисам ја ваљда гледдо, да сам ја ишо од једног до другог ваљда па гледо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми какво су наоружање имали ови у шареним униформама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Они су имали сви аутоматске, а и ови су имали сигурно је неки су имали ове полуаутоматске.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Полуаутоматске пушке?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: А неки су можда имали и аутоматске, шта знам сад ко је колко имо какве, нисам ја ваљда прегледо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми уласком у поље детелине на којој удаљености је била пратња иза вас на првome кретању?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Кад смо кренули из задруге?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, не, кад смо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: На детелини?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, на детелини, прво кретање.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Прво кретање је било ја сам реко попречно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Према виноградима горе.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не према, то нису виногради, од винограда.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Према кукурузима, је ли?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, тамо где су биле.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Колико је иза вас било.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како сам реко са доње стране су били у реду, то је било недалеко од нас.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја Вас питам колика је била раздаљина између вас и пратње која је ишла за вама у детелини?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чујем ја, чујем ја, али кад смо ишли то попреко, разумете шта кажем.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, да, ово прво кретање, прво кретање.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Прво кретање смо ми ишли попреко, а они су били поред нас можда једно пет-шест метара од првог тога који је био до њих, можда нешто више али није више.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Значи нису ишли за вама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тако смо кренули до горе и онда смо се вратили назад ту негде на пола ње и онда су нас разврстали онако по шир да се ухватимо за руке и да гледамо према дужини, а они су остали иза нас.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми сад то друго кретање према «Борово» погону.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То је друго кретање, да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Друго кретање према «Борово» погону.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: На којој удаљености су били иза вас оружана пратња?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па ето од тог првог кретања је било једно двадесет метара, десет, петнаест-двадесет метара.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Петнаест-двадесет метара, добро. Кажите ми с обзиром да сте служили војску је ли Вам познато колико је разорно дејство минско-експлозивних средстава које су биле на том минском пољу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја ништа о том, ја сам био пекар.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пекар.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Три дана обуке, што се тиче наоружања.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имали сте пешадијску обуку то је неминовно.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Јесам петнаест дана.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мало више сте имали од петнаест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро сад господине Косијер.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми морали сте бити упознати када војник.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам ни одслужио јер била је потреба за рад у пекару па смо отишли радити.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми када војник улази у минско поље?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Када војник улази у минско поље?

ОДБИЈА СЕ одговор на то питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо, па војник сваки то зна када се улази у минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, то питаћемо неког војног стручњака када војник улази у минско поље.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта мене брига за дејства. Они ваљда знају што су пуцали, они знају дејство.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, од оптужених има ли неко питања? Изволите господине Димитријевићу.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Рекли сте да у селу нису постојали пунктови, ја бих Вас питао само, питао бих Вас само нисам Вас добро разумео, да ли су после 10.10. постојали пунктови у селу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Који пунктови?

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Пунктови неки који су контролисали раскрснице и тако нешто или?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам за никакве пунктове од тамо од 18-ог, пре 18.-ог, не знам.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Прије 18-ог не знам, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смањите мало, микрофонија се прави.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: После знам да је било, прије не знам.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Друго, да ли би могли да ми кажете и да ли знате када је погођена и колико пута је погођена црква у селу Ловас до 10.10.? Ако знате.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Колко знам једном, ја знам, е сад је ли било више или није ја не знам.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Знате како, ми имамо овде фотографије на којима је приказано да је доста оштећена, али добро, није важно, а да ли знате можда да је погођена 10.10.?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: 10.10.?

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знате?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А да ли можда знате да је та иста, пошто сте се кретали ту, да је та иста црква горела после 10.10.?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па чини ми се да је горела, јер био сам тамо затворен, не знам баш, али је, горела је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мало ближе микрофону молим Вас, да Вас чујемо.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Горела је?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Чини ми се да је горела, али не знам који дан.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да. Добро. А да ли знате нешто о силосу, када је силос погођен?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам точно, то је углавном прије, прије тога је некако, али није било баш дуго али не знам колко.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Петнаест дана или колко.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хвала Вам. Рекли сте да сте после напада товарили ове мртве, рекли сте два до три дана итд. на приколицу од трактора.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па сте рекли да сте их возили тамо, а да је багер већ био ископао јаму, да ли Ви то знате и из чега знате да је то баш био багер?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па ваљда се, види се од багера да је копо, а и касније кад смо ишли тамо је багер још био копо је други транше, у који се није сахранило ништа јер више онда није било, а ово што је остало задње то се некако још утрпало у тај постојећи први.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А да ли дозвољавате могућност да то није био багер, да је то био ровокопач на пример?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта ја знам, мени је исто ровокопач, багер.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Исто вам је то? А да ли се можда сећате које је боје био тај багер?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја кажем багер, мислим није ручно копано.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, није важно то. Да ли сте Ви лично покушавали на неки начин да изађете из села?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Одма нисам, а после јесам.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А шта Вас је спречавало да нисте могли да изађете или ко Вас је спречавао да нисте могли да изађете из села?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Када?

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тада, касније, мислим кад, јер дефакто нисте изашли.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Први пута кад сам хтио да изађем?

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Је ли Вас то занима?

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ко ме спречавао?

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па највише дјелом УНПРОФОР јер онда је већ дошо УНПРОФОР то је био трећи, четврти мјесец следеће године онда су они већ дошли и онда највише су они, а онда није ме нико спречавао ни да одем ни да останем, него ови су мјештани гарантирали да неће се ништа десити и да не идем, као саветовали су ме да не идем, нек останем. Ми смо, а тај одлазак ако Вас занима то баш није било што се тиче домаћи него кад је било кад су дошли ови досељеници, ти што ја кажем досељеници, можете назвати како хоћете, јер су они из западне Славоније, ја не знам одакле су и шта су, само су дошли, они су преузимали полако село и обузели и онда су они почели вршити притисак на нас који смо још тамо остали.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, још задње питање молим Вас, рекли сте да сте извлачили ове мртве са овога, и да сте и Ви између осталих извукли и Ивицу Краљевића из минског поља, да ли се сећате какве су на његовом телу биле ране и колико су биле уочљиве?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па не знам, не знам, не знам.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не сећате се?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам уопће, не знам, он је био али да ли сам га ја исто вуко, нас је у две – три, неко је овако, неко је, како је ко пао, баш сам ја гледо, ко би гледо како човек изгледа.

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала Вам, хвала Вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оптужених нема више нико питања. Господине Шимуновићу, ево ја ћу Вам поставити пар питања зато што сте баш доста сведочили. Реците ми да ли сте у кући Иве Кризманића у Владимира Назора број 40 и у кући Владе Девчића у Владимира Назора број 39 скупљали лешеве?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су две куће које се налазе, јесу ли те две куће једна преко пута друге?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да, преко пута мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли сте евентуално скупљали леш Стјепана Лукетића? Да ли знате о коме причам?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни његов леш скупљали?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте леш Зорана Кризманића Ви скупљали?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам сад, кажем ти, не могу ја више се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, не знам ко је био, па није то било јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми оног првог дана.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам само ја ваљда пратио и записиво ваљда па водио дневник, двадесет година ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, да не губимо време на те коментаре. Реците ми да ли сте оног првог дана у задрузи кад сте кажете преноћили, били затворени, видели Паву Антоловића Вашег мештанина?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Паву Антоловића сам видио на дану и одвели су га тамо исто ти непознати у ону гаражу према онамо као према горе што ја кажем, од капије, тамо су га тукли наводно он је јауко тамо унутри у гаражи, но, не можеш ти видети кроз зид или капију, углавном он је тамо јауко наводно да су га тукли и онда је још један од тих непознатих притрчо па је реко «Шта радите, немојте ту» и углавном је то онда престало, ето ту се, и он се вратио оданде и исто је ту још осто у том дворишту. Ди је он касније завршио не знам, ту ноћ га ја видио тамо нисам горе, је ли он био или није био не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли је с Вама ту ноћ или евентуално наредних био затворен Јосип Јовановић?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Јовановић? Мислим да је, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте овог Луку Балића да је тамо 18.10.1991. године у јутарњим часовима тамо прозван, тучен унутра негде, да ли се сећате тог човека, шта се с њим десило, да ли сте после на детелини тамо видели његово тело, леш?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, он је исто тамо ваљда завршио мртав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то није исто тамо и јесте, да ли сте сигурни или нисте сигурни.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Сигурни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурни сте?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта Вам говорим, па нисам ја ишо ваљда идентифицирати сваког и бројит, па шта је Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас питам да ли можете суду да потврдите да, пошто сте кажете скупљали лешеве на тој детелини, да ли сте тело Луке Балића купили? Ја Вас питам да ли можете.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ако је био тамо јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то онда значи да нисте сигурни и не знате.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта мислите када бих ја сваког гледо ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви слободно можете да кажете не знам, не можемо овде сад.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па нисам ја загледао ваљда ко је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро господине Шимуновићу, оно што не знате нико Вас не тера да кажете јер неке чињенице суд овде мора сигурно да утврди.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па но, па Ви кажете јесте, морали сте га видети, откуд сам морао видети ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми везано за овај период и ова дешавања помињете кажете «преко пута тамо те механичке радионе била је нека стара задруга».

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па није то, то је стара кућа, ово је стара зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а ко је ту био, шта се ту дешавало у тој старој задрузи, шта је ту, ко је ту био смештен?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете нека стара кућа па кажете помињете да је то задруга, шта је то?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па то је све задружно, да то је као стара кућа била коју је задруга откупила и ту је направила у дворишту радиону, а доле је остала као кућа у којој је била смештена кухиња, трпезарија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ја Вас разумем да двориште где је била механичка радиона да је то један објекат, а преко пута улице.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То је све једна фирма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А преко пута улице.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То је све једна фирма, то је други објекат али је једна фирма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко био смештен у том објекту преко пута механичке радионе?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како мислите смештен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па неко, ко је ту био у то време?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 10.10. па надаље?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па јел Вам кажем шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Била је од задруге кухиња и трпезарија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте се хранили, је ли?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте да сте ишли на неки ручак ту да једете нешто колико сам ја разумела.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, ту смо ишли тај дан кад сам ишо купити тај трећи-четврти дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: То је први дан, онда сам да ту ишо да једем, па смо се вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте да сте ту видели неке добровољце да се хране.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми кажете скупљали сте неке лешеве први пут кад идете да скупљате не сећате се које, а да ли се сећате у којој улици у Ловасу сте скупљали те лешеве?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ма дај, кажем Вам, јел Вам говорим па не знам више, углавном овај крај према гробљу у томе крају, овамо горе нисам био тај први дан кад сам и био, а и остале дане нисам уопће био онамо на ономе половици онога села краја, него овамо према гробљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви живите и дан данас у Ловасу је ли има неки назив та улица и тај предео, кажете крај према гробљу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па ето то Вам је пола села, кад уђете у село идете према гробљу, пола села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па постоје улице Краља Томислава, постоји улица Владимира Назора, постоји улица Крањчевића, постоји улица Млинска, постоји улица Матије Губца и у то време Лоле Рибара,

реците ми Ви као Ловашчанин у којој сте улици скупљали то лешеве?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта ја знам баш ја сам бројо, не знам ни како се зову те улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вас питам најједноставније питање у којој улици сте скупљали лешеве?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам само у једној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питам Вас тај први пут.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Био је тамо негде један, тамо један, тамо два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут кад скупљате лешеве у којој улици? Да ли се сећате улице?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не сећам се, у две-три те, шта ја знам баш које и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па које, не знате назив улице у свом месту где сте?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам, знам само своју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Владимира Назора?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Само Владимира Назора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, Ви рекосте тамо на тој детелини да је двадестеједно тело кажете скупљено. Ми смо овде имали доста сведока који спомињу, Томислав Шелебај рецимо и он је био на скупљању тих тела каже седамнаест скупљено, онда ови људи који су преживели минско поље кажу Јосип Сабљак, Андрија Балић, Ловро Герснер, помињу такође неку бројку од седамнаест, осамнаест, па реците ми ту Вашу бројку од двадесетједну како Ви то?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја сам чуо двадесетједан, а нисам их ја бројо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то сте чули, нисте бројали.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам их ја бројо колко је било и не занима ме, откуд ја знам, па нисам ја то водио ваљда да сам ја бројо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја само хоћу да видим каква су Ваша сазнања и колико су прецизна.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја сам само реко да је било око ја мислим двадесетједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми у оном дворишту кад сте били.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Двадесетједно ја мислим да је погинуло на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја мислим да је двадесетједно погинуло на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у оном дворишту кад сте били па кажете да је тих десетак људи тучено најмање десетак и више, нисте нам ниједног момента рекли како туку, на који начин, чиме, с чиме се то људи туку?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Како нисам реко? Па јел сам реко да су имали прављене које какве направе, пендреке, палице дрвене и тако које какве, ножеве, не знам неког су и ножем уболи, шта ја знам, па нисам ја валда само тамо држо нос па гледо ко кога с чиме туче, јесте Ви нормални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми то кад кажете «ножем» да ли сте Ви видели ко то боде ножем, да ли сте видели ко је?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам видио него сам чуо тога Ивицу, кажем ти реко ми је да га је тај, не знам који од њих убоо ножом. Шта сам ја валда, па нисам ја бога ти сваку гледао ко кога удари и с чим је ударио, шта је Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, помињали сте, у изјави Хашким истражитељима све време помињете неког команданта добровољаца, командант добровољаца наредио?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ма који командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте Ви изјавили.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Који, какви командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у Вашој изјави коју сте дали истражитељима Хашког тужилаштва 13.03.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Неко им је морао заповиједат. Па неко им је валда заповедао, па нису они дошли онако с неба пали па могли у петом селу, не знају ни ди су, шта би они ту радили без неке заповиједи, а ко им је заповедао, шта ја знам ко је заповедао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли, кажете командант добровољаца нам је све време викао да не смемо да дижемо стопала и да морамо да их истурамо лево и десно.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тај валда што је викао, валда им је то био заповедник, шта знам ко је био. Тај је викао да, да дрљамо ноге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате Ви сад како је тај човек изгледао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тако је било. Па шта ја знам ко је тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се присетите.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Откуд ја знам, не познам ја, питај бога откале је дошо, мого је доћи из Турске, откуд ја знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте опет рекли командант добровољаца је наредио да се рањеници.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па он је, ако заповеда значи нешто има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се рањеници спусте у јарак поред пута а нама који нисмо били рањени наредио је да деактивирамо мине.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па да, ми смо, деактивирамо, и ми смо их све деактивирали и покупили и изнели вани, и тај је тамо стојао и заповедао. Не знам ко је тај и шта је, а шта ради ако заповеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте у дворишту тог дана кад се то све дешавало пре Вашег одласка видели Вашег мештанина Вида Кризманића?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Добро, изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: У једној од својих ранијих изјава сте помињали да су Вам приликом сахране, приликом једном кад сте сахрањивали мртве на гробљу у тој масовној гробници добровољци рекли да не бацате пуно земље преко тела, јер ће ту бити сахрањено још два реда мртвих људи. Кажите ми кад се то десило? То је у изјави коју је сведок дао 23.студеног 2007.године. Кажите ми кад су вам то добровољци рекли да тако, на такав начин сахрањујете мртве, ако се сећате?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја ко је рекао ни ко је када био. Само знам да се сахрањивало једно на друго, то знам, то што Ви кажете у три, четири реда.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Само сам хтела да Вас питам да ли је то када сте први пут сахрањивали мртве или нешто касније?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам јесам ли ја, ја не знам ко је то рекао. Ја само знам да је тако сахрањивано, а сад ко је, јел то ко говорио, јел сам ја био ту кад је говорио, то мене пуно не занима, па нисам ја валда водио дневник рата бога ти.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Разумем, разумем, него само ако можете да се сетите. Добро, а кажите ми ове црне вреће.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: А шта бих ја ту требао се сјетит, толке године и толко се тамо дешавало тога, па не могу ја знати валда на сваком моменту шта се десило, када ко, ди, шта.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ове црне вреће у којима сте сахрањивали мртве од кога сте добили, јел се сећате, ко вам је то дао?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ето видите, па шта ја знам ко нам их је дао, откуд ја знам ко је донео и ко је дао. Видиш ко је, па још ако не знам га, питат, па записат па чуват до сад, да знам ко је дао, вреће се постојале, шта знам ко их је донио и ко их је дао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете 17-ог у дворишту задруге и 18-ог где сте се налазили, кажете да је неко излазио са списковима, прозивао затворене мештане Хрвате који су били у дворишту и они који су прозвани били су тучени. Кажите ми молим Вас, јел можете да се сетите да ли је тај улазио и излазио из просторије у којој се, рекли сте Љубан Деветак се налазио у тој просторији у задрузи?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Тај није улазио, само главни ушао у трпезарију и оданде је улазио и излазио, а сад с ким је он био унутра и шта је он био то је њиова ствар.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте тад 17-ог знали ко је и које послове обавља Љубан Деветак ту у селу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта да ли је?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте знали шта Љубан Деветак ради 17-ог док сте се налазили у дворишту задруге да ли сте знали које послове, шта је Љубан Деветак у том тренутку у селу?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Откуд ја знам шта је он. Само знам каквог сам га видио и знам то колко сам га видио и шта је реко, то што знам, а остало шта знам шта је он био, шта је он радио.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми да ли сте присуствовали једном скупу у кино дворани? Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Нисте, добро. да ли се сећате да ли су затворене мештане у дворишту задруге тукли и ови војници који су имали ове другачије, жућкасте, како ви кажете униформе?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Мислите то што су онако одали иза леђа па.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, јесте, и да ли су они стражарили и да ли су тукли?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, то су сви ти који су се тамо налазили, они су се мијењали, мало оде па дође неки други, па прошета, па којег удари, тако то је било.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли су те ноћи, значи између 17. и 18.10., били у дворишту, били и ови војници са тим другачијим униформама, маскирним униформама? Молим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Којим другачијим?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па тим жућкастим?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па но, па ти сви који су били они су, сви су кажем ти били су, нису били једнаки, јел било један, два различит, колко их је било, кажем нисам ја валда бројао и који су, јесу ли то били исти ил су се мијењали, ко да сам ја, да ја га валда баш познам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам знао ни после још који су остали тамо дуже.

НАТАША КАНДИЋ: Ја имам само једно питање. Данас сте рекли да је Деветак то јутро пустио неке, а онда сте видели Крњајића како пролази, јел можете то.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Шта, шта сте рекли?

НАТАША КАНДИЋ: Данас кад сте говорили рекли сте да је то јутро Деветак пустио неке?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Мисли се на оно 18-ог.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: А такође сте кад сте то рекли рекли сте а видели сте Крњајића како пролази?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па да, то јутро.

НАТАША КАНДИЋ: Везали сте то, кад је Деветак пустио неке.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам реко кад је.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте рекли када, тачно, не.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам реко кад је Деветак то говорио овај је пролазио.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте рекли кад. А кад је то?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: У том свему сам га валда једном ил двапут видио да је био у пролазу.

НАТАША КАНДИЋ: А када?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нисам рекао да је био са Љубаном тамо и у то доба.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, везали сте, видели сте.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Судија ја бих имао приговор, кад је реч о Крњајићу, заиста је ово инсистирање до те мере да сведок промени свој исказ који је дао у том делу врло јасно, и сви смо га чули. Ја бих молио да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, мислим, то сте требали ви као бранилац да питате. Ви сте помињали 18.10.'91.године, Крњајић да је био тамо, ту у том простору задруге, дал је пролазио, улазио, долазио, јесмо ли вас тако разумели, јесте данас то поменули?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, па шта ако је пролазио, шта онда.

НАТАША КАНДИЋ: Па то, само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Пита ме јел у то доба кад је овај био. Шта ја знам јел у то доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има још неко?

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам само то хтела, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако је само то. Само ја још нешто да Вас питам, мало пре сам направила лапсус, па сам Вас питала у дворишту задруге за Вида Кризманића да ли сте видели. Хтела сам да питам за Ивана Видића да ли сте видели 18.10., у дворишту задруге? Ако се сећате.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да, мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте га видели. Шта се после са њим десило?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Он је исто ја мислим погинуо на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На минском пољу погинуо?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте господине помињали ове неке резервисте који иду тамо на минско поље, имају СМБ униформу, већина сведока који су били у овом суду и који су до данас, који су сведочили о овоме помињу да ти резервисти који су били тамо у пратњи да су имали маскирне униформе, чак и неки оптужени који су припадали резервном саставу такође тврде да се радило о маскирним униформама. Па ми Ви реците одакле Вама ово да су СМБ униформе биле и да су ти резервисти били у СМБ униформама?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па како не би, па нисам валда био ћорав. Знам кад су се појавили на капији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте их регистровали у СМБ униформама. Добро. Јел има тужилац?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Међ њима никакве шарене униформе нисам видио, само осим ови што сам, што говорим о њима, ти добровољцима то је сасвим други, то су сасвим други људи, а ово су други, ти резервисти што су били, и то су били. Шта је ко други видио то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, да Вас питам господине Шимуновићу, ко је тамо био командир полиције у месту, јел био неки командир полиције?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду од 10-ог па надаље?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Од 10-ог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Одма, одма, не знам. Касније, слушајте сад шта ћу Вам рећи, немојте преокретати. Касније а не одма, не знам, можда чак и иза минског поља, касније још, не знам точно када сам чуо само да је тај Девчић Милан да је он као тај како кажете ви, тај шеф полиције. Наводно, онда је основана та, да је то касније било, а то не одма да је било не знам, не знам. А ту јел била нека формација посебна, неке полиције разно разне, то не знам, али знам касније да је било, и онда је наводно, јер видио сам Милана баш у одијелу правом. Тако сам чуо да је овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ко је био главни у полицији пре тог периода, од 10-ог па надаље, ко је био главни у полицији?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Не знам ја ни да је постојала каква полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни да је постојала. А реците ми због чега се Ви обраћате Милану Девчићу кажете добровољци вас тамо затворили онога дана, другог, па се Ви обраћате Милану Девчићу, због чега њему?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па кад је он наишо, нећу се обратит оном ко ме не зна и кога ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, он Вам је био познат?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Вама сазнање да Милан Девчић може да Вас пусти?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ваља пробат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да пробате дал може.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Па да, како, јел сам био пуштен значи, али нисам се никад осећао нит се осећам неком крив ни за шта, нити њима нити неком другом, а зашто га не би питао. Ту нема никакве, ал, јел он онда, на конту чега је он пустио, јел је знао да је то, да сам већ као пуштен, а ко је то одлучивао и како и када, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само датум кад сте ви коначно.

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Ја сам реко да сам, ја сам први дан одма иза тога да сам пуштен и он је реко ако је тако иди кући и ја сам отишо кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми само до ког датума сте Ви остали у селу Ловас?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: До којег датума?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кад сте напустили, не морате прецизно датум, која је година?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: '93., негде у четвртом мјесецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто господине Шимуновићу да кажете што Вас нисмо питали а Ви сматрате да сте се сетили или да је битно?

Сведок ПАВЛЕ ШИМУНОВИЋ: Немам ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем Вам се што сте се одазвали да сведочите.

Довршено сведочење.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 15.00 часова и биће настављен дана:

28.05.2010.године са почетком у 09.30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА